

T. PANDUR JUDIT

A trollok etetése tilos!

szórakoztató novellák

T. PANDUR JUDIT - A TROLLOK ETETÉSE TILOS!

T. PANDUR JUDIT

A TROLLOK ETETÉSE TILOS!

Szórakoztató novellák

T. PANDUR JUDIT - A TROLLOK ETETÉSE TILOS!

ISBN 978-963-12-5429-7

2016 [ePUB]

Szerkesztette és a
borítót a szerző fotója alapján tervezte:
Dittrich Panka

T. PANDUR JUDIT - A TROLLOK ETETÉSE TILOS!

Tartalomjegyzék

Jóvoltál(@)figyellek.com.....	5
A trollok etetése tilos!.....	14
Uluru.....	19
Blog.....	27
Retro.....	45
Az arab alagút.....	54
Úrutazás.....	60
Külföldi útját halassza el!.....	67

Jóvoltál(@)figyellek.com

Péter reggel korán beért a munkahelyére, még egyedül volt az irodában. Első dolga volt bekapcsolni a számítógépét, és megnézni a levelező programban a leveleit.

Tegnap este óta öt email-ja érkezett. Egy munkával kapcsolatos a főnökétől, egy kis vicces levél – ami körbe jár az interneten – egy régi kollegájától, egy másik reklám volt, a negyedik egy emlékeztető volt a tegnapi értekezletről, az ötödik is egy kis viccesnek ígérkezett a címe alapján. Jó voltál? – ez volt a levél tárgyának megjelölve.

Ennek az elolvasását későbbre halasztotta, kiment a konyhába, benyomott egy új kávépatront a kávéfőzőbe, kiválasztotta a cappuccino programot, majd amikor kifolyt a kávé még egy kicsit felgőzölte a krémes habot a tetején.

Visszament az íróasztalához, és kinyitotta az utolsó levelet. Ahogy elolvasta az első sorokat, torkán akadt a forró kávé, fuldokolva köhögni kezdett, a csésze megbillent az ujjai között, s a forró kávé a nadrágjára lötytyent.

- Mi a fene ez? Ki ez a szemét?! – kiabálta hangosan, majd durván elkáromkodta magát, ahogy a nadrágjára nézett.

- Na már csak ez hiányzott! Egész nap úgy fogok kinézni, mint egy disznó!

Megnézte a levél küldőjét. A jóvoltál(@)figyellek.com címről érkezett a levél. Dühében azonnal a válasz gombra kattintott. „Menj az anyádba!” írta be a szövegmezőbe, de alighogy elküldte, szinte azonnal értesítés jött, hogy a címzett ismeretlen.

Kinyitotta újra a kapott levelet és dühösen meredt a képernyőre, amin a következő üzenet díszelgett:

„Nem, te nem voltál jó! Tegnap munka után randiztál a szeretőddel, aztán otthon cirkuszoltál a feleségeddel, hogy nem friss a vacsorád. Leszóltad az ételt, amihez munka után bevásárolt, és elkészítette a kedvedért. Nem toltad haza időben a képedet, mégis volt pofád őt hibáztatni! A gyerekekkel ordítottál, mert hármast kapott történelemből, hiába mentegetőzött, hogy történelmi események évszámából írtak váratlanul dolgozatot. Mint tudjuk a te évszám dolgozataid, amikor iskolás voltál kevés kivételtől eltekintve elégtelenek voltak! Az egész családnak sikerült egy rémes estét rendezned. Viselkedj! Figyellek!”

Először azt gondolta, hogy a felsége küldte a levelet, de aztán elvetette az ötletet. Két okból is. Ha tudna a szeretőjéről, sokkal nagyobb balhét rendezne, mint egy levél küldése.

Ráadásul nem ért annyira a számítógépekhez, hogy megoldja az üzenet ismeretlen címről való küldését.

Aztán a gyereket kezdte gyanúsítani, de ő sem tudhat a szeretőjéről, és arról sem, hogy mit mondott a feleségének a konyhában tegnap. Bent kuksolt a szobájában.

Nem értette az egészet. Csak hárman voltak otthon tegnap este. Ki tudhat egyáltalán ezekről a dolgokról?

Egész nap ezen gondolkodott, miközben dült-fült magában, és még a szokásosnál is kiállhatatlanabban viselkedett a munkatársaival. Munka után elment az állandó keddi squash partijára. Ott aztán kiadta magából a gőzt, mint az őrült úgy játszott. Ahányszor beleütött a labdába, mindig azt képzelte, hogy a reggeli kéretlen levél küldőjét püföli. Az ellenfelét szinte lemosta a pályáról.

Mire hazaért rendben volt a lelke. Elhatározta kideríti, hogy ki küldte a levelet, és elveszi a kedvét attól, hogy szórakozzon vele. Morcosan megvacsorázott, nem szólt sem a feleségéhez, sem a gyerekekhez. Az Eurosportot bámulta, amíg lefeküdt a családjá.

Várt még egy kicsit, aztán bekapcsolta a felesége laptopját. A levelező program jelszavával kicsit bíbelődött, gondolta, hogy a gyerek neve a jelszó, hiszen olyan hülyén kiszámíthatóak a nők. Csak azt nem tudta milyen formában keresse. Próbálgatta egy darabig „Bálint” „Bálintka” kisbetűvel, nagybetűvel, kis betűkkel, nagy betűkkel, aztán eszébe jutott, hogy a felesége „Bárs”-nak szokta becézni a gyereket. Pici korában, „bársony ördögnek” hívta, a bársonyos baba bőre, és a rosszalkodásai miatt. Mostanra ebből lett a „Bárs”. Micsoda hülye név. Na, ez is jellemző...

Azonban a jelszó bevált, a levelező megadta magát, beléphetett. Nézegette az elküldött leveleket, de nem talált neki szóló levelet, sem pedig a jóvoltál(@)figyellek.com-al kapcsolatos levelet. A felesége barátnőknek, kolleganőknek küldözgetett elsősorban leveleket. Párat kinyitott, de kis viccesek voltak, nem talált semmit, ami rá vonatkozna. Csomagküldők regisztrációi, internetes csajos oldalak regisztrációi. Semmi...

Reggel a gyerek számítógépét nézte meg, ez jóval egyszerűbb volt. Ráparancsolt a fiára, hogy nyissa ki a levelezőjét, mert ellenőrizni akarja, hogy kikkel tart kapcsolatot. A gyerek csúnya arcokat vágott, így kapott nyomatékna egy pofont. A nevelést ezzel letudta, de a gyerek levelezésében sem talált olyasmit, amit keresett. A barátjának küldött egyik levelében ugyan volt szó a „bunkó apámról”, ezért adott még egy pofont, és eltiltotta a gyereket a számítógépezéstől egy hétre.

Amikor a munkahelyén leült a gépe elé, és meglátta az újabb levelet a jóvoltál(@)figyellek.com-ról, először ki sem akarta nyitni. A törlés gombra kattintott, de aztán nem bírta megállni, a kukában csak kinyitotta, és elolvasta. A második üzenet így szólt:

„Nem, te nem voltál jó! Tegnap is úgy viselkedtél a munkahelyeden, ahogy általában szoktál. Azon kívül, hogy pökhendi vagy, és lekezelő a kolleganőiddel, pofátlanul

kihasználod őket! Miből gondolod, hogy neked nem kell tudnod semmit? Bármilyen feladatot kapsz, vagy a munkádban valami probléma adódik, csak megvillantod az ellenállhatatlannak hitt mosolyodat, és már nyomod is a kolleganőidnek a „Csak egy gyors kérdés!” szövegedet. Velük oldatod meg a feladataidat. Szinte megversenyezteted őket, hogy a legjobb ötletüket mondd a magadénak, a leghatékonyabban oldják meg a te problémáidat. Nekik is megvannak a maguk feladatai, ami a munka vastagja, és nem éppen a leglátványosabb része. Az „természetesen” a tiéd, meg a legtöbb fizetés! Teljes tévedésben vagy, amikor azt gondolod, hogy nem látják mit művelsz! Viselkedj! Figyellek!”

Péter hitetlenkedve pislogott. Mivel ma később jött be, a gyerek reggeli ellenőrzése miatt, nem csapkodhatott, és káromkodhatott kedvére. Hát, ha ezt elmeséli a barátainak, öngyilkosságot követnek el... amikor halálra nevetik magukat!

Micsoda hülyeség! Egy szó sem igaz belőle! – gondolta.

Naná, hogy a kolleganőinek tudniuk kell a válaszokat, ha ő kérdez tőlük valamit. Elvégre, ha már itt vannak... Ő meg... Hát az más, az egészen más!

Ő perspektívájában látja a dolgokat, lényegre törően gondolkodik. Nem vacakol annyit mindennel, nem tipródik rajta, nem járja körül, nem mérlegel patikamérlegen minden várható következményt. Ő a gyors megoldások embere, ezek a tyúkok meg örüljenek, hogy végig hallgatja a parttalan locsogásukat egy problémáról.

A szeme sarkából méregette a kolleganőit, vajon melyik liba küldte ezt a levelet?

Na, majd ő kideríti, és gondoskodik róla, hogy ki legyen penderítve innen!

Azonban az ügy kezdett bonyolódni. Szinte minden nap érkezett egy levél a jóvoltál(@)figyellek.com e-mail címről, néha kettő is.

Ezerszer elhatározta, hogy nem nyitja ki, olvasatlanul kitörli, de képtelen volt rá. A jelek szerint valaki tényleg figyelte. Figyelte minden lépését, minden cselekedetét, és a hibáit rögtön a fejére olvasta.

Amikor ordított a feleségével, mert nem tisztította ki a sportfelszerelését; nem azt főzte, amit ő szeretett; vett magának, vagy a gyerekek valamit anélkül, hogy ő engedélyezte volna; vagy beledumált a sportközvetítésbe; valami iskolai izével nyaggatta, ahová valamiért neki is el kellett volna mennie; vagy firtatta őt az olcsó kifogásokról, amikkel kábította a hiányzó pénzzel és a hiányzó idejével kapcsolatban.

Amikor a szeretőjének ígérgette, hogy hamarosan elválík; egy olcsó bizsuval elintézte a születésnapját; nem ment el a megbeszélte találkozójukra; durván beszélt vele, mert megbetegedett, aznap pedig épp randijuk lett volna; számon kérte rajta, hogy egy másik férfival látta az utcán.

Amikor a munkahelyén ellopta mások ötleteit; a felelősség alóli kibújásait; a másokra löcsölt saját feladatait; a kolleganői magánéletére, külsejére, testsúlyára, gyerekeikre tett „vicces” megjegyzéseit; a kioktatásait a csapatjátékról, ha neki kellett a segítség; az információk visszatartását, ha másoknak kellett volna a segítség; a munkájában elkövetett hibáknak egy éppen kilépett kollegára való ráfogását; egy-egy feladatnál a szakmai felkészületlenségét.

Nem értette az egészséget, nagyon rémisztő volt.

A kezdeti dühe, és magabiztossága, hogy bosszút áll azon, aki zaklatja, üldözési mániává vált. Mindenki gyanús lett a számára.

Megjegyezte, hogy kinek mit mondott, abból próbált rájönni arra, ki figyeli őt. Hiába, hiszen a figyelő olyan dolgokról is tudott, amikor csak kettesben volt valakivel.

Elképzelte, hogy mi történne, ha nem csak neki, hanem a feleségének is elküldené ezeket a leveleket, vagy a főnökének...

Egy idő után félni kezdett. Félt, hogy a kényelmes élete darabokra hull, ha kitudódik mindaz, amit a megfigyelő irkál róla.

Egyre nyúzottabbá vált az arca, visszavett a nagyképűségéből, az arroganciájából, a másokra való rátelepedéséből.

A szeretőjének bevallotta, hogy nem fog elválni a feleségétől. Megköszönte a szép kapcsolatot, és szakított vele, elengedte. Többé nem kellett bujkálnia, hazudoznia, és lopkodni a család pénzét.

Miközben gyanakodva figyelte a feleségét, észrevette, hogy milyen odaadóan gondoskodik a családjáról, milyen csinos és kedves.

Ő is kezdte kifejezni a szeretetét. Lemosta a felesége autóját. Időben hazament. „Hagyd, majd én megcsinálom” - vette ki a részét az otthoni feladatokból. A gyereket elvitte squash-solni, uszodába, meccsre. Még a szülői értekezletet is bevállalta. Jó érzés volt, hogy közelebb került a családjához.

A munkahelyén is igyekezett saját maga elvégezni a feladatait. Kevesebbet volt a dohányzóban. Nem tett „vicces” megjegyzéseket a kolleganőire. Az információit megosztotta velük, és részt vett a túlmunkákban. Egy idő után tapasztalta azt a tiszteletet, amit eddig az ócska kis trükkjeivel próbált kikényszeríteni. Még valamit észrevett, a bajtársiasságot és a megbecsülést, amitől nagyon jól érezte magát a munkahelyén is.

Egyre ritkábban kapott a jóvoltál(@)figyellek.com -ról levelet. A változása a barátjának, Tibornak is feltűnt.

Egy hétvégi közös horgászat alkalmával, amikor a feleségek elvonultak sétálni és pletykálni, rá is kérdezett:

- Figyű! Mi az ábra veled? Beiratkoztál a kiscserkészekhez? Szinte nem lehet rád ismerni! Hová lett a nagy arcod? Tisztára egy nyuszi vagy! Még az sem dült fel, hogy a feleséged elfelejtette betenni a legjobb botodat...

Péter megvonta a vállát:

- Én pakoltam be – mondta, és vágott egy grimaszt.

- Nocsak, nocsak... Mitől lettél ilyen jó kisfiú? Elege lett a feleségednek, és ki akarta tenni a szűrődet? Vagy valaki a fejedre olvasta, hogy milyen bunkón tudsz viselkedni?

Péter felugrott, és felbőszülten megragadta Tibor mellkasán a ruhát, szinte felrántotta a székéből.

- Te voltál? Te szemét állat? Te küldözgetted a leveleket? – szinte fuldoklott a dühtől.

Tibor a fejét rázta nevetve. Lesöpörte magáról Péter kezét, és egy „bízd csak ide” kacsintással visszaült a székébe.

- Nem küldözgettem én semmit neked! – kuncogott – én is kaptam jóvoltál(@)figyellek.com leveleket...

Péter csak döbbenten hebegett, habogott:

- Te is? De hát hogyan? Hidd el, nem én voltam! Á dehogy! De miért nem mondtad? – lassan leereszkedett a székére.

- Te miért nem mondtad? – kérdezett vissza a barátja, és felhúzta a szemöldökét.

- Azt hiszem szégyelltem, ami a levelekben volt. Olyan volt, mintha az orromra koppintottak volna, minden nap. Meg olyan misztikus volt, hogy mindent tudnak rólam, még azt is, ami zárt ajtók mögött történt. Mintha az Isten küldte

volna az e-maileket... - nagyot sóhajtott – neked sikerült kiderítened a rejtélyt, hogy honnan jönnek ezek a levelek?

Tibor bólintott, és pókerarccal nézett Péterre.

- Tudom, de megígértem az illetőnek, hogy csak megbízható embereknek mondom el! Akik nem adják tovább az információt, és nem állnak bosszút a küldőn. Teljesen felesleges további információért nyaggatnod. Azt hiszem, hogy te nem felelsz meg a feltételeknek.

Péter kiköpött, csoszogott egy kicsit a lábával, és újra megrántotta a vállát:

- Jól van, az igazat megvallva, nem is akarom megtudni...

Tibor elismerően nézett rá.

- Haver! Ez volt a helyes válasz! Ha idáig már eljutottál, akkor akár el is mondhatom... ha fogadalmat teszel!

- Még mi kéne, kispajtás? Csak hülyítesz ugye?

- Nem, becsszóra, nem. Ez a feltétel.

Sokáig hallgattak, aztán Péter megszólalt:

- Na mondd, mindjárt visszajönnek az asszonyok... Mire vársz?

- Rendben, mondd utánam: Én Farkas Péter vállalom, hogy a jóvoltál(@)figyellek.com klub működésének titkát megőrzöm. Fogadom, hogy azt csak megbízható emberekkel osztom meg, akik a fogadalmat leteszik, a titkot megtartják. Ennek elkötelezett híve leszek, a klubon semmilyen vélt, vagy valós sérelemért bosszút nem állok. Ez a klub egy csodálatos, bölcs és óvatos szervezet, ami segít az életet jobbra tenni, szelíden jóra sarkallja a férfiakat. Minden eszközzel azon leszek, hogy titkát méltatlannak el ne áruljam, mert áldásos szolgáltatásait magam is élvezem. Nagy próba, de teljesíteni fogom. A sors engem úgy segítsen!

Péter, egyre nagyobb csodálkozással Tibor után mondta a fogadalmat. Aztán még megtoldotta, azzal hogy „na, most akkor mondd!”

- A jóvoltál(@)figyellek.com egy szolgáltatás, amit minden nő igénybe vehet csekély szolgáltatási díjért. Regisztrálnia kell a „BARÁTNŐD” honlapon, és egy megfelelő rovatba beírnia, hogy mi a gond valamelyik pasival. Nem kell név, csak az e-mail címe. A számítógép összeszedi az azonos e-mail címre vonatkozó, beérkező panaszokat. A szolgáltató összegzi, és rövidítve elküldi egy ismeretlen címről. Ezt kapják meg a férfiak. Te is, én is, sokan mások is. Egyre népszerűbb a szolgáltatás a nők körében. Tényleg nagyon misztikus a címzettnek, hiszen sokan elküldik azt, amit csakis ők tudhatnak egy pasiról. Mit szólsz? Jó mi?

Péter arra gondolt, hogy mégsem olyan ostobák, és kiszámíthatóak a nők. Újfajta tiszteletet érzett irántuk, akik képesek voltak ilyen hatékonyan működtetni ezt a rendszert, belenyugodni, hogy nem láthatják a többiek levelét, sem azt, amit végül a címzett megkap. Végül is sokkal kellemetlenebb dolgok is történhetnek egy férfival, minthogy egy szolgáltatáson keresztül tudja meg, mi a véleménye róla a körülötte élő nőknek.

Sokáig maga elé bámult, aztán kiemelt a vízből két üveg jéghideg sört, az egyiket Tibornak nyújtotta. Ittak egyet, aztán dűnnyögve megszólalt:

- Hát, ezer köszönet... Nehéz lenne létrehozni a férfi párját ennek? A „BARÁTOD” honlapot a férfiak panaszainak? Én azt hiszem, ez egy aranybánya lenne... Na, belevágunk?

A történet 2011-ben játszódik.

A trollok etetése tilos!

Kergengóciában Ápolgár Ábránd egy erőteljes kattintással kikapcsolta a számítógépét. Megvakarta a fejét, és egy kacskaringósat káromkodott. Már megint troll lett! A héten már másodszor!

A fene sem érti ezt...

Talált az interneten egy remek oldalt. Nagyon érdekes témát boncolgattak a fórumon a világról, az életről, a jövőről. Ahogy olvasta a blogot, és a kommenteket, úgy érezte, hogy ez egy remek társaság.

Pár dologban ugyan tévednek, de remekül elbeszélgetnek egymással, nagy okosságokat mondanak. Ez a Sityu például egy zseni, csak úgy falta minden sorát a hozzászólásainak. Gyorsan bejelentkezett az oldalra, és feltett néhány kérdést azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amit nem értett a fejtegetésekből.

Először senki nem válaszolt neki, mintha nem is létezne, mintha nem is írt volna semmit. Amikor újra próbálkozott, akkor azt a választ kapta, hogy kimoderálták a hozzászólását, mert az oldalon a trollok etetése tilos!

A rosseb érti ezt, hiszen ő csak megkérdezte ezeket az okos embereket, hogy miért nem értik meg azokat a dolgokat, ami az ő számára a napnál is világosabb!

Amikor először kitiltották egy blog hozzászólói közül, és trollnak nevezte őt az egyik kommentelő, az volt a meggyőződése, hogy ez a szegény Treff sokat volt a napon, és agylágyulást kapott. Gyorsan bejelentkezett egy másik felhasználói néven, és sajnálkozását fejezte ki Treffnek a napszúrása miatt, meg azért is, mert fogalma sincsen szegénynek, hogy a trollok misztikus lények a skandináv mitológiában, és egyáltalán nem interneteznek.

Erre kiderült, hogy komplett bolondokkal van tele az az oldal, mert egy Lark nevű szerkesztő közölte vele, hogy zoknibábként is törli.

Miután odaállt a tükör elé, és belenézve megbizonyosodott róla, hogy nem nőtt meg sem ő maga, sem a füle, sem az orra, nem lett belőle nagyfejű szörnyeteg, nincsen rengeteg zöld haja sem, mint a trolloknak, egészen megnyugodott, hogy az a kitiltás nem neki szólt.

Mivel már a gépét is azonosították, a saját számítógépéről nem tudott bejelentkezni az oldalra, hogy elmondja a véleményét erről a félreértésről.

Így átugrott a barátjához, és az ő gépéről regisztrálva írta meg Treffnek és Larknak, hogy teljesen idióták, mert ő nem troll, se nem ork, sem nem a Hamupipőke, és milyen hülyeség ez a zoknibáb duma? Hát erre nem azt válaszolták, hogy húsbábként is letiltották az oldalról... Ezeket a dilinyósokat... Húsbáb! Eszméletlen baromság! Ilyen szó nincs is! Leírta ezt a gyagyás társaságot örökre.

Néhány nap múlva egy másik blognál azonban megint trollnak nevezték őt!

Újra a tükör elé kellett állnia, és megbizonyosodni arról, hogy nem róla van szó, de már nem vacakolt velük, hagyta őket a csudába. Még arra is gondolt, hogy ezen az internetes oldalon is ugyanazok irkálnak, mint az előzőn.

Aztán amikor pár nap múlva egy újabb oldalra beírt hozzászólása miatt harmadszor nevezték trollnak, és tiltották ki az oldalról, a végére akart járni ennek a butaságnak.

Elmesélte az egyik haverjának, hogy van egy ismerős gyerek, akit folyton trollnak neveznek az internetes fórumos hozzászólásai miatt, és szegény kiscsávó nem érti, hogy miért nevezik így.

A haverja elmagyarázta, hogy az internetes trollok azok, akik azért szólnak hozzá egy cikkhez, bloghoz, vagy fórumhoz, hogy kikészítsék a többi hozzászólót, mások idegeire menjenek. Rombolják a fórumot, valami oda teljesen nem illő bejegyzéssel, vagy egy másik hozzászóló provokálásával.

Ha már ilyen okostojás a haverja, gyorsan azt is megkérdezte, hogy mi a nyavalya az a zoknibáb. A haver ezt is vágta. Kiderült, hogy aki különböző felhasználó néven regisztrálja magát egy oldalon, annak a második, és minden további felhasználóneve a zoknibáb.

Na, akkor tiszta vizet a pohárba! - gondolta, és rákérdezett a húsbábra is. A haver felhomályosította, hogy a húsbáb egy barát, aki csak azért regisztrál egy oldalon, hogy a cimboráját támogassa, vagy szavazzon rá.

Ábránd ugyan most már értette, hogy mit jelent a troll, de azt még mindig nem tudta, hogy mi az a troll etetése, ami tilos! Kicsit hülyén érezte magát, hogy ennyi mindent nem ért az internetes szlengből, de élt az alkalommal és ezt is megkérdezte.

A haverja lesajnálóan vigyorgott, miközben felvilágosította őt, hogy azok etetik a trollokat, akik válaszolnak egy troll hozzászólására.

Most már minden kifejezés világos volt a számára, csak azt találta értelmetlennek, hogy gyakran kitiltják őt trollként... Hiszen ez egy hülyeség, ő nem akarja a többi fórumozót kikészíteni, senkinek nem mehetnek az idegeire az ő hozzászólásai, ő aztán nem trollkodik.

Már az is baj, hogy hozzászól egy bloghoz, és nem ért mindenben egyet a blogolóval, hanem megkritizálja? Vagy rámutat valami ellentmondásra egy fórumozó kommentjében, és megírja, hogy ez teljes idiótaság?

Esetleg megkérdez valamit? A múltkor is csak tizenkét dolgot nem értett, és megkérdezte őket. Hát nem azért van az Internet, hogy tanuljunk általa? Erre azt a hülyeséget válaszolta valaki, hogy RTFM. Most mit akart ezzel? Biztosan ez is valami szleng. Valami sértő dolog! Még neki merik azt mondani, hogy troll!

Mi van a szólásszabadsággal? Honnan veszik ezek a diktátorok a bátorságot, hogy kitiltsák őt, és az ő véleményét az oldalról?

Most is mi történt? Egy nagyon érdekes oldalt talált a napokban, valami ősi vallás hívei – a zomutok – írták le az ő hitüket, és nagyon jól bemutatták, hogy azért nem jó a világ, mert nem mindenki zomut.

Ahogy olvasta a hozzászólók egyetértését, úgy érezte, hogy azért van még itt néhány dolog, amit meg kellene világítani. Regisztrált, és a hozzászólásában mindjárt az elején mentegetőzött, és előre szabadkozott a véleménye miatt, miszerint néhány dologban mindenki téved. Aztán megírta, hogy mikben tévednek, és kérte, hogy a vallásuk alapjául szolgáló gyémánttekercsek képét, és eredeti szövegét tegyék fel az oldalra, egy zomut nyelven beszélő akadémikus fordításában, aki értelmezné a korabeli, mára már nem érthető, vagy más értelemben használt szavakat.

Még kétszer át is fogalmazta, nehogy valami sértő legyen a kommentjében. Az oldal pesszimista hangvételét már meg sem említette... Erre mi történt? Semmi! Senki nem válaszolt neki napokig.

Amikor újabb hozzászólást írt, hogy várja a választ, akkor sem írt neki senki, pedig még azt is beleírta, hogy a többi vallással is össze kellene hasonlítani a zomut tanokat. Ma végre kapott valami választ valakitől, de nem tudja, hogy mit, mert csak annyit látott, hogy kimoderálták a hozzászólását annak, aki neki válaszolt. Don't feed the troll!

Bár az angol szöveget nem értette, de a troll szó miatt tisztában volt vele, hogy már megint troll lett!

Azért Ábránd újra belenézett a tükörbe. Úgy látta, hogy egy kicsit megnőtt az orra, és a füle, a sötét hajába is kezd valami zöldes árnyalat vegyülni...

Talán nemcsak az internet miatt...

Tegnap is megkérdezte a munkahelyén a főnökétől, hogy pontosan hogyan gondolja, miként fogja ő elvégezni azt az egy hetes feladatot, amit két napra kapott. A főnöke sem válaszolt neki...

A múlt héten meg a közös képviselőt kérdezte meg pár dologról, /csőtörés a pincében, nem működő kapunyitó, stb./ de ő is azt mondta, hogy sajnálja, de most nem ér rá válaszolni...

A kergengőciai parlamenti képviselője is ezt mondta, amikor a fogadóóráján számon kérte tőle a választási ígéreteit...

Talán tényleg egy troll lett, akinek az etetése tilos?

A történet 2011-ben játszódik.

Uluru

Ez a tavasz rettenetes volt Fanni számára. Apránként az egész élete összeomlani látszott. Pedig minden olyan jó volt még előző ősszel...

Akkor kapták a meghívást, egy rég nem látott unokatestvérétől, Enikőtől, aki az internet áldásainak köszönhetően Ausztráliában talált magának egy fiút levelező partnernek. Amikor férfi lett a fiúból előbb udvarlónak csapott fel, majd sokkal később, néhány találkozás után férjnek.

Fanni elolvasva az e-mailt, amiben a meghívta Enikő őket, hogy karácsonyozzanak náluk Ausztráliában, csak mosolygott. Múló lelkesedésnek vette az egészet, nem is szólt róla a férjének. Azért visszaírt, hogy nagyon szépen köszönik a meghívást, de pillanatnyilag nincsen pénzük repülőjegyekre, és szállásra.

Enikő nem is válaszolt a levelére. Biztosan megsértődött, gondolta Fanni.

Amikor megérkezett a Singapore Airlinestől az értesítés az átvehető repülőjegyekről, és Enikő e-malija, hogy nem kell szállást foglalniuk, mert náluk fognak lakni, Fanni felállt a számítógéptől és kiment a kertbe. Levegőre volt szüksége.

Előbb ezer indokot talált, hogy miért nem tudnak mégsem elmenni, majd ezer megoldást arra, hogy mégis elmenjenek Ausztráliába.

Este ügyesen tálalta a férjének a meghívást a távoli földrészre.

Elmondta, hogy miért nem mehetnek, annak ellenére, hogy ő annyira szeretné, és megvárta, amíg a férje is megtalálja a megoldást minden, az utazásukkal kapcsolatban felmerülő problémára.

Azon a különös karácsonyon, amit harmincöt fokos kánikulában az óceán partján töltöttek, már csak távoli emlék volt a huszonnégy órás repülőút, és az átszállások izgalma előbb Frankfurtban, majd Szingapúrban.

Enikőék Melbourneben laktak, a rengeteg zöld között megbújó sok-sok felhőkarcoló városában.

A kint töltött négy hét alatt sokfelé elvitték Fanniékat, persze az egész kontinenst nem tudták megnézni.

Jártak Sydneyben, ahol megnézték a lenyűgöző látványt nyújtó Operaházat, a Kikötő hidat, a Királyi botanikus kertet, és a várost övező hegyeket.

Megmártóztak az Indiai óceánban, etettek szabadon ugrándozó kengurukat, a nyakukat nyújtogatva keresték a fák csúcsán szundikáló koalákat.

Városnézés közben kis pékségekben a legkülönbözőbb töltelékkel megrakott finom kis péksüteményeket ettek. Olcsó és gyors módja volt ez az étkezésnek. Egészen megkedvelték az ausztrál pitét, húsos vagy zöldséges töltelékkel, a tetején tört burgonyával, és az ausztrál bort. A báránysültet fodormenta-szósszal, ami az ottani kedvenc étel, egy étteremben kóstolták meg, Enikő nem csinált gondot a főzésből, helyette inkább velük beszélgetett.

A legkülönösebb élményük az Uluru – Kata Tjuta Nemzeti Park megnézése volt.

Ez magában foglalja az Ausztrália közepén fekvő sok ezer kilométer átmérőjű félsivatagos részt, aminek a közepén található az Uluru, amit óriási kavicsnak, vagy sziklának neveznek.

A kirándulásra Sydneyből indultak repülővel. Három órán keresztül szállt a gép a sivatagos táj felett, mire megérkeztek a nemzeti parkba, ahol négy napot töltöttek el.

Itt találkoztak először az őslakosokkal, akiknek hiedelemrendszerében, eredetmítoszában fontos szerepet játszik ez az óriási, szinte csupasz kőtömb, ami szenthely a számukra. Körbesétálták a nyolc kilométer kerületű, háromszázötven méter magas, hatalmas, fénylő kőtömböt, aminek a színe rózsaszíntől sötétvörösig szinte állandóan változik a nap állásától és az időjárástól függően.

Meghallgatták a sziklához, és hasadékaihoz, forrásaihoz, sziklabarlangjaihoz, és ősi rajzaihoz kapcsolódó legendákat.

A pitjantjatjara törzsbeli vezetőjük tájékoztatta őket, hogy vallási okokból nem minden részét nézhetik meg a kavicsnak. Először belenyugodtak, aztán este a szállodában, az amerikai vendégektől hallották, hogy vannak olyan túravezetők, akik a szent helyekre is elviszik a turistákat. Fanni „Ha már itt vagyunk, nézzük meg!” felkiáltással rábeszélte a férjét, hogy csatlakozzanak az amerikai csoporthoz, és nézzék meg ők is a szent helyeket.

Enikő és a férje nem tartottak velük, ők a turista központban maradtak.

Végül csalódás volt a számukra ez a kirándulás, mert a szent helyek pont olyanok voltak, mint a szikla többi része.

Azon is meglepődtek, hogy Enikőék nem akartak velük felmászni az Uluru tetejére, ami bár nem tilos, de az őslakosok nem nézik jó szemmel. Ők nagy kedvvel vágtak neki a kimerítő, és fárasztó mászásnak egy kapaszkodó lánc mentén. Az út meglepően meredeknek bizonyult. Ráadásul a magasban erős szél fújt. Szörnyen elfáradtak az egy óras mászásban, de büszkék voltak rá, hogy felmásztak a kavicsra.

Amikor elhangzott a vezetőjük szelíd kérése, hogy ne vigyenek el köveket az Uluruból, már régen Fanni zsebében lapult egy hosszúkás, furcsa formájú kődarab, ami azokra a gyíkokra emlékeztette, amikből olyan sokat látott itt a köveken napozni.

Csak mosolygott azon, amit a túravezető mondott, hogy a hazavitt kövek folyamatos balszerencsét hoznak a birtokosukra.

A repülőtéren, hazafelé, egy pillanatra eszébe villant, hogy milyen kellemetlen lenne, ha az átvilágított csomagjokban kiszúrnák az „Uluru gyíkot”. Így nevezte el a kődarabot, amit gondosan betett egy fém hajlakkos doboz és egy fém dezodoros doboz közé, hogy takarják. Vagy jól sikerült elrejtene, vagy nem törődtek vele az átvilágításnál, mert a csomag átment a vizsgálaton, anélkül, hogy kinyitatták volna vele.

Otthon kitette a vöröses, hullámos felületű követ a nappaliban a komód tetejére, egy zöld üvegtálban lévő potpourri mellé, és úgy találta, hogy remekül mutat.

Ahányszor csak ránézett, eszébe jutott az Ausztráliában eltöltött idő, és az Uluru. Gyakran rámosolygott a kőre, és néha a kezével is megérintette rücskös hideg felületét.

Amíg külföldön voltak, a munkahelyén nagy változások történtek.

Új főnököt kapott. A régi főnöke egy másik céghez ment dolgozni, magasabb pozícióba. Ez nem lepte meg Fannit, mert jó kapcsolatban volt eddig vele, és tudott arról, hogy pályázik egy részvénytársaság elnök-vezérigazgatói posztjára.

Az annál inkább meglepte, hogy nem vitte őt magával az új munkahelyére. Pedig előzőleg beszéltek róla, hogy ha megnyeri a pályázatot, akkor számít Fannira az új cégnél, ahol magasabb pozíciót tud majd biztosítani neki.

Na, ebből nem lett semmi. A régi főnöke szóba sem állt vele. Nem válaszolt az elektronikus leveleire, és a mobil száma is megváltozott.

Az új főnöke viszont magával hozta a már bevált munkatársait, és Fanni egyszerre csak azt vette észre, hogy kulcsembert helyett egy megtűrt beosztott lett a munkaterületén, akire a legkellemetlenebb, legrázósabb, legmunkaigényesebb feladatok, és a legkevesebb elismerés vár.

A kellemes szobáját is ott kellett hagynia, beköltözni egy parányi lyukba, amit három gyakornokkal osztott meg.

Amikor átvitte a holmiját, csúfondárosan nézett rá az ajtón levő szám. A tizenhármas szobába költözött, és tizenhármas lett a telefon mellékének a száma is.

Ettől kezdve a tizenhármas szám köszöntött rá mindenhol.

A legrémesebb munkáinak a határideje tizenharmadika volt. Ha beszélni akart az új főnökével, az sohasem ért rá, valamelyik közeli munkatársával üzent meg Fanninak, hogy talán majd tizenharmadikán tud beszélni vele.

Februárban tizenkettedikén elmentek a Hilton szálloda báljába a férjével, ahol remekül érezték magukat.

Mikor éjfél után hazaindultak, kiderült, hogy az autójuk csomagtartójából kilopták Fanni táskáját, amit nem vitt magával a bálba, mert nem illett a ruhájához, hanem bezárta a csomagtartóba.

A táskájában voltak az iratai, benne a lakcímük, és a házuk kulcsai. Mire tizenharmadikán reggel hazaértek, a házukat feldúlva találták, az értékeiket elvitték. Mivel a tolvajok kulccsal mentek be, nem számított betörésnek, és a biztosító nem fizetett. Már rettegett a tizenhármas számtól, ami folyton kísértette.

Ha a boltban kért tíz deka felvágottat, az eladó rögtön rákérdezett: „Tizenhárom deka, maradhat?” Folyton azt számolta, hogy tizenharmadiknak áll be a sorba az üzletben, a büfében, tizenharmadiknak száll be a liftbe.

Ilyenkor hihetetlen, és rémes véletlenek történtek meg vele. A büfében leöntötte kávéval a szoknyáját az előtte álló kollegája. Az üzletben eltűntek a kedvenc felvágottai, a római sonka, a mortadella, ha megkérdezte az eladót, hogy miért nincsenek, akkor úgy tűnt a kelletlen válaszból, mintha sohasem tartották volna ezeket. A liftben csúnyán kiszakította a harisnyáját egy férfi aktatáskája, és egész nap szakadt harisnyában kellett lennie, mert nem volt ideje kimenni újat venni.

A férje szerint csak képzelődik, semmi alapja sincs ennek a tizenhármasszámhoz fűződő babonának.

Hamarosan Fanni is igazat adott neki. Az új fodrászhoz, akit a szomszédasszonya ajánlott, hetedikén ment el, hogy kipróbálja.

Előbb csak a túl sötétre festett hajszín nem tetszett neki, aztán rémülten tapasztalta, hogy csomókban hull a haja. Valószínűleg valami rossz minőségű vagy lejárt festéket használt a fodrász. Hamarosan már azt sem tudta, hogyan fésülje vésszesen ritkuló haját, hogy ne látszanak az egyre nagyobb kopasz foltok a fején.

Kudarc hátán kudarc érte a munkahelyén, ami kezdte kétségbeesésbe kergetni. Mindig utólag derült ki, hogy nem kapott elegendő információt az elvégzendő feladathoz, vagy közben változott a feladattal kapcsolatban valami, csak ő nem értesült róla.

Hiába igyekezett, makacs elszántsággal, hiába ügyelt, hogy jól végezze a munkáját, valahogy sohasem járt sikerrel. Már úgy érezte, hogy hamarosan elveszíti az állását, ha nem bizonyítja a rátermettségét, de minél jobban erőlködött, annál rosszabbul mentek a dolgok.

A munkahelyi problémái miatt fel sem tűnt neki, hogy a férje egyre később jár haza, egyre kevesebbet beszélgetnek, akkor is csak az őt ért szerencsétlen esetekről van szó, és a hétvégi összebújások is elmaradnak.

Otthon sem szeretett lenni, hiányoztak a kedves tárgyak, a nagymamájától rámaradt képek, amiktől megfosztották a tolvajok azon a báli éjszakán.

Benne jártak a tavaszban, amikor egyszerre csak azt érezte, hogy folyton hányingere van.

Már reggel, amikor felébredt, émelygett. Mire elindult a munkába alig tudta leküzdeni a hányingert, és egész nap ezzel küszködött. Pár napi gyötrelém után vett egy terhességi tesztet. A teszt negatív lett, és amikor használta, akkor jött rá, hogy nem is lehet terhes, hiszen már vagy hat hete nem voltak együtt a férjével.

Belenézett a fürdőszobai tükörbe, és nem ismert magára.

Nézte a rémes színű haját, az összegubancolt és agyonlakkozott csomók alól kivillanó kopasz foltokkal, a kétségbeeséstől szürke arcát, a reménytelenséget a szemében, és elsírta magát. Zokogott, mint akinek a szíve szakad meg, és úgy érezte, hogy ebből a sok gyötrelemből soha nem tud kikeveredni.

Pedig milyen jó volt még minden nem is olyan régen...

Mielőtt elutaztak Ausztráliába.

Megbecsült, fontos munkatárs volt a munkahelyén, példaként állították a többiek elé, az éves értékelésnél a legjobb minősítést kapta. Szép volt az otthonuk, a férjével csodásan éltek, csinos volt, jó volt az egészsége.

Milyen remek volt az ausztráliai utazásuk is, mennyit nevettek Enikőékkel, milyen nagyszerűen érezték magukat, mennyi mindent láttak.

Amióta hazajöttek, azóta meg se vége, se hossza a balszerencse áradásának, semmi sem olyan, mint régen.

Ennél a gondolatnál előntötte a forróság, aztán remegni kezdett, szinte vacogott a foga. Beharapta az ajkát, elfordult a tükörtől, és kiment a nappaliba.

A komódon ott feküdt az Uluru gyík. Ránézett, egy nagyot sóhajtott, majd felvette a követ, és keresett egy puha rongyot, meg egy kis dobozt. Beleburkolta a követ a rongyba, és beletette a kis dobozba, egyetlen szót írt a papírra, amit mellé tett: „sorry”.

Becsomagolta és megcímezte: Ausztrália, Uluru – Kata Tjuta Nemzeti Park Igazgatósága. Felöltözött, és elvitte a postára a kis csomagot.

Úgy érezte, hogy egy percet sem bír ki többé a vöröses, hullámos felületű kővel. Amikor feladta a küldeményét, megkönnyebbülve lépett ki a postáról.

Az ajtóban megállt, végignézett a virágba borult, tavaszi pompába öltözött utcán, mélyen beszívta az orgonák illatát, amit eddig észre sem vett. Majd befelé figyelt, de nem érezte a hányingert. Hosszú hetek óta először elmosolyodott.

Fanni nem tudta, hogy a címzettnek már hatalmas gyűjteménye van a turisták által az Ulururól hazavitt, és a világ minden tájáról visszaküldött kövekből.

A történet 2010-ben játszódik.

Blog

Üdvözljük minden kedves olvasónkat!

Július 20.

Ez a blog nem jött volna létre, ha Réka nem dobja fel a témát, már azelőtt, hogy én gondoltam volna rá. Hihetetlennek találjuk, de megyünk Balira! Na nem a Balatonra, hanem az IGAZI Balira, az indonéz szigetre.

Ezen a blogon rengeteg izgalmas élményt szeretnénk megosztani veletek. Gyertek velünk, kövessetek minket, nézzétek meg a fotóinkat, legyetek rendszeres olvasóink, írjatok megjegyzéseket a beszámolóinkhoz! Zoli.

Július 21.

Végre elindultunk a várva várt utazásunkra! Először irány: Bangkok. A reptéren szétnéztünk a duty freeben, és nagyon jók az árak, vettünk egy üveg Finlandiát, azt fogjuk szűrcsölgetni a következő kemény kilenc órában. Most mennünk kell, mert beszállás. Zoli.

3 megjegyzés:

Haver írta: Most irigykedek, de azért minden jót kívánok.

Barbi írta: Legszívesebben utánatok mennék!

Szem írta: Óvatosan a szűrcsölgetéssel, mert jó képeket várunk.

Július 22.

Ezt a bejegyzést a repülőn komponáljuk. Kicsit sajnáltuk, hogy a középső négyes oszlopban ülünk, nem pedig, az ablak mellett, de rá kellett jönnünk, hogy főnyeremény a helyünk, senkit nem kell kerülgetnünk.

Már egy órát sikerült aludnunk. Aztán el akartunk menni wc-re, megdöbbenve láttuk, hogy már a wc ajtónál is fekszik egy ember. Iszonyú komikus pozitúrákat tudnak kitalálni az emberek az alváshoz. Zoli a földön térdelve próbálkozott, a fejét a székre hajtva. Amikor végre elaludtam, sajna éppen leszálltunk.

Megtankolták a gépet, és kitakarították, addig ki kellett szállnunk, aztán visszaültünk ugyanoda, ugyanabba a gépbe. Mielőtt újra leszálltunk, hozták a reggelit, pedig sötét volt, és otthon éjjel egy óra.

Az egyik kínai akcentussal beszélő stewardess Zolitól megkérdezte: KEFÉTÉ? /coffe, tea?/ Zoli válasza erre ez volt: HÁT TÉ? /hot tea/. Majd ezután hozzá tette: TU TI /two tea/. Ezen azóta is megszakadunk a röhögéstől. Réka.

2 megjegyzés:

Zsu írta: Örülök, hogy jó a hangulat!

Szem írta: Várom a további élménybeszámolót sok képpel!

Július 23.

Megérkeztünk Kínába, egy szállodában vagyunk, ami a reptéren van. Nem mehetünk ki a reptérrel, csak bent mászkálunk. Jó sok bolt van. Beszippantott minket a shopping mámore, be is vásároltunk 15 darab pólót, 450.- Ft/ darab.

Aztán bezuhantunk az ágyba, persze előtte a képeket megnéztük, és a blogot megírtuk. A tranzit szálló jó hangos volt, a szomszédból áthallatszott a film, amit néztek, de már nem számított. Réka.

1 megjegyzés:

Szem írta: Képeket! Képeket!

Július 24.

Ma tovább utaztunk Balira. Az már csak öt óra volt, egészen jól bírtuk.

Az út végén izgalmas volt a leszállás, már fentről látszott, hogy a sziget kicsi – de vannak rajta nagy hegyek, vulkánok – ezért a leszállópálya egy részét a tengerbe nyúlóan építették, úgyhogy a gép egészen közel repült a vízhez, a leszálláskor, a földet érés előtt.

A reptér tele volt akváriumokkal, szobrokkal, sárkányokkal, ahogy mentünk a csomagjainkért. Még a wc-ben is voltak akváriumok.

Beszálltunk a kisbuszba és elindultunk a szállásunkra Kutara. Rengeteg motoros, és kisbusz van az utakon, nagy a forgalom, vadul dudál mindenki. Az emberek ránk mosolyogtak, amikor mellénk álltak a motorral, ezt már a reptéren is csinálták, már kezdjük megszokni. Még több sárkányszobrot láttunk, egészen hatalmasakat is! Zoli.

2 megjegyzés:

Szabi írta: Hali! Szuper, hogy rendben odaértetek. Írjatok sokat!

Bogi írta: Marha jók a képek!

Július 25.

Egy villában lakunk a parton. Nagyon szép és nagyon nagy. Rá kellett jönnünk, hogy csak kis hazánkban vernek át minket a szép fotókkal, itt még talán jobb is minden, mint a képek alapján előzetesen gondoltuk.

Balin sok villa van, amit kiadnak. Úszómedencénk is van! Amikor megérkeztünk, mindjárt csobbantunk egyet, de hét órakor tők sötét lett, mert lement a nap. Itt így szokta. Mindig. Évszakoktól függetlenül, mert itt olyanok nincsenek is. Ma reggel elmentünk az óceánhoz. Az utakon rengeteg a robogó. Van, hogy négyen ülnek rajta, az egész család. Meg szállítanak rajta mindenfélét. Nagy ládákat, szörf deszkát, és mindenki dudál, mint az őrült.

Útközben megálltunk egy étteremnél kávézni. Amikor bekanyarodtunk a parkolóba, rendőrök állítottak meg minket, és kinyitották a csomagtartót, meg az ajtókat, aztán egy tükörrel benéztek a kocsi alá. Bombát kerestek, és közben egyfolytában mosolyogtak ránk. Megkávéztunk, aztán lementünk az óceánhoz.

Rengeteg szörfös a hullámokon, rengeteg mindenféle formájú, és méretű papírsárkány az égen, amerre csak nézünk /feleresztik őket, aztán kikötik, hogy ne repüljenek el, mivel a szél erőssége nem változik, ezért sokáig fennmaradnak/, rengeteg árus a parton. Mindent árulnak, és mindig mosolyognak.

Jó nagy hullámokban fürödtünk, aztán beültünk egy bárba, ahol úgy kell leülni, hogy az ember a vízben van.

Később elmentünk várost nézni, meg akartuk keresni a piacot, de csak templomokat, és szentélyeket találtunk. Az elsőt apróra megnéztük, a sokadikra már csak rápillantottunk. Mindegyiken sárkányok, és más szobrok vannak.

Aztán elmentünk vacsorázni, az étel jó volt, de itt mindennek más íze van, mint amit otthon eszünk. Még a hálnak, a banánnak, a mogyorónak, az ananásznak is.

Megtanultuk, hogy a köszönöm, az: teri makasi. A zene is jó volt, sok angol számot játszottak.

A pénz itt nagyon színes, és minden több százezerbe kerül. Még egy kávé is. Persze rúpiában. Ha átszámoljuk forintra, nagyon olcsó minden.

Este hét után, amikor besötétedik, ha valaki át akar menni a zebrán, egy rendőr, világító gumibottal a kezében megállítja az autósokat, és a motorosokat. Zoli szerint fénykardja van. Réka.

1 megjegyzés:

Szem írta: Minden jót bali vagányok! Isszuk a soraitokat, és elgondolkodunk...

Július 26.

Ma reggel apály volt, amikor kimentünk a partra. Elindultunk a bokáig érő vízben egy homokpad felé, de nem értünk oda, mert emelkedni kezdett a víz, és nem volt kedvünk csuromvizesnek lenni, meg közben a homokpad is eltűnt, ahová indultunk.

Délután elmentünk vásárolni, egy szép szarongot akartunk venni, vadul alkudoztunk, ahogy itt kell, de mire lealkudtuk az árát a negyedére, addigra már nem is tetszett Rékának. Én vettem egy helyi kendőt, amit csak a férfiak viselnek. Uduznak hívják. Réka szerint tiszta balinéz vagyok benne!

Este megint abba az étteremben ettünk, ahol tegnap. Összebarátkoztunk a pincérrel, akit Wayannak hívnak. Azt mondja, ha itt születtem volna, engem is annak hívnának,

mert itt minden elsőszülöttet így hívnak. Minden második, harmadik és negyedik szülöttnek is ugyanaz a neve minden családban, aztán az egész sor kezdődik előlről, ha még több fiú születik. Holnap, és holnapután elmegyünk valamerre. Majd mesélünk! Zoli.

2 megjegyzés:

Haver írta: Extra jó olvasni, majdnem olyan, mintha ott lennének...(majdnem!)

Barbi írta: Lemaradtam a fél antropológia óráról, mert a blogot olvastam. Viszont a mögöttem ülő emberek üzenik, hogy nagyon jók a képek, így elviselhetőbb az előadás.

Július 27.

Reggel felkeltünk jó korán, hogy kimegyünk a homokpadra. Kár volt korán kelni, mert a reggeli apály mindig egy kicsit később van. Így derékig érő vízben mentünk ott, ahol később már csak bokáig ért a víz. A homokpadról kiderült, hogy egy korallzátony teteje. Sok tengeri csillag volt ott, mindenféle színűek. Láttunk rákokat és halrajokat.

Mikor visszaértünk a partra, fotókat készítettünk az itteni vicces formájú csónakokról, amik szemből nagyon vékonynak néznek ki, de a két oldalukon valami sítalpszerűség van fából. Aztán felautóztunk egy sziklaszirthez, aminek a neve magyarul azt jelenti, hogy „Titok pont”. Delfineket akartunk nézni, de nem voltak.

A kilátás szép volt, meg a mélyben a hatalmas hullámok is.

Találkoztunk majmokkal, és láttunk egy romos templomot. A Titok pont után egy nagyon rossz szerpentinben autóztunk, nagyon lassan. Kóbor kutya farkával találkoztunk, rémesen néztek ki.

Az út melletti kisboltokban, bódékban mindenféle ételt, italt lehet kapni. Réka szomjas volt, és kiválasztott találomra egy üveg italt, de amikor bele akart inni, a boltos kikapta a kezéből. Réka majdnem megpukkadt a méregtől, mert alig várta, hogy igyon, de kiderült, hogy benzin volt az üvegben, amit kiválasztott. Azért árulnak üvegben benzint, mert nincs sok benzinkút, és a robogókba tölcserrel ilyen benzines üvegekből töltenek benzint.

Sok-sok autózás után elértünk egy partra, ahol rengeteg szörfös volt, óriási hullámok, a homokban sok-sok korall meg kagyló, de strand nem volt.

Beültünk a kocsiba, és elmentünk egy híres templomhoz, amit úgy hívnak, hogy Uluwatu. Rékának le kellett vennie a nyakláncát, nekem meg a sapkám, és a kocsiban hagyni, mert a majmok mindent ellopnak, az emberről, amihez hozzá tudnak férni. Mindenkinek fel kellett vennie egy lila szarongot, és sárga övet tekertek a derekára, úgy léphettünk be a templomba. Ahogy beléptünk, az első majmot Réka mindjárt meg akarta simogatni, de az majdnem megharapta. Szigorúan néztek ránk a majmok, és félelmetesen vicsorogtak. Szerintem már elégük van a turistákból. Tényleg sok van belőlük, és jó kövérek.

A templom nagyon magasan egy szikla szélén épült. Lent mélyen zúgott az óceán, és nagyon szép volt a hely.

Réka nem mert közel menni a szikla széléhez, mert tériszonya van. Pedig szuper érdekes volt, ha ledobtunk egy fűcsomót, vagy egy fadarabot, nem zuhant le a szikláról, hanem egyszer csak megjelent, és egyre feljebb szállt, a meleg áramlat miatt.

Később lenn a parkolóban kókusztejet ittunk. A kókusz nem barna volt, hanem zöld, és nem tej volt benne, hanem egy víz-szerű savanykás ital. Egy éles késsel léket vágtak rajta, egy szívószálat dugtak bele, és úgy teszik az asztalra. Rengeteg van a kókuszban ebből a furcsa, de finom léből.

Aztán elmentünk vacsorázni a partra, egy végtelennek látszó étterembe. Grillezett halat ettünk. A grillsütőt nem fával, hanem kókusszal fűtötték, jó nagy füstöt csináltak, de a hal jó volt.

Megnéztünk vacsora közben egy helyi táncot. A táncos lányok csinosak voltak, a gonosz szellem meg félelmetes. Aztán a harcosok ugyan legyőzték, de ők is öngyilkosok lettek. Ez elég furcsa volt. Zoli.

1 megjegyzés.

Szem írta: Élvezettel olvasom a programjaitokat! Látom, jó a buli.

Július 28.

Ma banános palacsintát reggeliztünk, és dinnyelevet ittunk rá. Aztán elindultunk a madárparkba, amit nehezen találtunk meg.

Akiket megkérdeztünk, hogy merre menjünk, mindenki mosolygott, és mindenki mást mondott. Az út kanyargós volt, és rengeteg robogó, meg bicikli volt rajta.

Zoli lépésben mert csak vezetni, de így is leizzadt, amikor egy-egy kanyarnál szembe jött velünk egy robogó, vagy egy másik autó. Már délután volt mire elértünk végre a parkba, éppen jókor, a madárröptetéshez.

Körülültünk egy füves részt, ahol mindenféle madár volt szabadon. Hatalmas arapapagájok, meg kakaduk röpködtek. A végén lehetett velük fényképezkedni. Én nem akartam, de Zoli kapott a fejére, és a vállára pár madarat. A baseball sapkájáról leharapta egy nagy arapapagáj a gombot, mert összeveszett egy jákóval, amit szintén a fejére tettek.

A bemutató után körbejártuk a parkot és megnéztük a madarakat. Az elhullott színes tollakból gyűjtöttem egy pár nagyon szépet.

Kifele menet aztán ugyanúgy lespréztek minket, mint amikor bementünk. Ez állítólag megvéd minket a madárinfluenzától. Hazafelé is eltévedtünk, mint amikor jöttünk, elég sokára értünk haza. Réka.

3 megjegyzés:

Barbi írta: A következő nyaralásunk Balin lesz, érzem a csontjaimban!

Totya írta: Szuper sztori! Náthás madarakkal vigyázni!

Szem írta: Megérkeztem. Követlek benneteket. Érdemes. Kíváncsi lennék az anyagi vonzatára ennek a nyaralásotoknak. Hátha összejönne nekem is valami.

Július 29.

Ma tovább autóztunk Amedbe. Három óra volt az út, de nagyon szép volt.

Hegyek, erdők, rizsföldek, és rengeteg templom, szentély. A szállásunk egyik ablakából a hegyeket lehet látni, a másiktól a tengert. A faluban mindenki köszön, és mosolyog. Megkérdezi, hogy honnan jöttél, hogy érzed magadat, mit csinálsz, hová mész. Jó sokszor el kell mondani mindent, amire elérsz valahová.

Láttunk menetelő gyerekeket is, valami ünnepélyre gyakoroltak. Nagyon komolyan, lelkesen csinálták, sípoltak, meg kiabáltak hozzá. Külön a lányok, külön a fiúk. Érdekes látvány. Elindultunk megnézni egy szent forrást, gyönyörű vidéken, nagyon keskeny hegyi utakon autóztunk.

Végül elértünk oda, ahonnan már nem lehetett autóval menni. Egy időős bácsi ajánlkozott vezetőnek.

Nélküle nem is találtunk volna oda. Sziklákon, patakokon kellett átmászni, meredek ösvényeken menni. Végre odaértünk az első forráshoz. Lehetett belőle inni. Kicsit savanykás volt a vize. A második forrást még nehezebb ösvényeken lehetett megközelíteni, ennek is savanykás volt az íze. A többi hármat már nem néztük meg, mert még egy óra kellett volna, hogy odaérjünk, de már kezdett sötétedni.

Visszafelé egy másik úton mentünk, át a rizsföldeken. Nagyon szépek voltak, a magas hegyek között. Láttunk teheneket is. Nem hasonlítanak a mi teheneinkre. Inkább olyanok, mint a szarvasok. Világosbarnák, kecsesek. Hullák voltunk, mire hazaértünk a sötétben. Itt korán kell feküdni, és korán kelni. Zoli.

2 megjegyzés:

Juszuf írta: Végre megtaláltam a képeket! Jól fest mögöttetek a rizsföld, és szépek vagytok.

Szem írta: Extra jó, hogy ennyi minden történik veletek, még mindig jó olvasni.

Július 30.

Ma újra útra keltünk, elmentünk egy olyan templomhoz, ahová 1705 lépcső vezet fel.

Már a hegyet megközelíteni sem volt egyszerű, amin a templom épült. Olyan meredek út vezetett oda, hogy csak egyesben tudtunk felfelé menni. Egy téren megálltunk, letettük a kocsit, aztán szarongot kellett felvennünk.

Átsétáltunk egy templomon, aztán egy meredek úton felfelé kaptattunk a hegyre. Az út végén megint volt egy kisebb templom, és utána kezdődtek csak a lépcsők. Felfelé csak mi mentünk, mindenki más lefelé jött, nagyon szép ruhákban, mosolyogva, rizzsel a hajukban. Egy bácsi azt mondta, hogy neki három óra volt felmenni a lépcsőkön. A lépcsősor az erdőben vezetett felfelé, és sokszor fordult. Néhány fordulóban, ahol ritkább volt az erdő, nagyon szép kilátás volt a szigetre, a partokra, és a vulkánra.

Amikor már azt hittük, hogy felértünk, kiderült, hogy egy újabb templomhoz értünk csak. Vettünk vizet, kiszuszogtuk magunkat, és tovább mentünk botokkal felszerelve, mert a majmok ellenőrizte útvonalhoz értünk. Sok majom volt, és nagyon közel jöttek, ha meglengettük a botot, csak egy kicsit mentek arrébb.

Egy darabig a hegygerincen vezetett egy keskeny, köves ösvény, aminek mind a két oldalán mély szakadékok voltak. Mikor az ösvény véget ért, megint jöttek a lépcsők. Már éppen kezdtük feladni, amikor végre felértünk a csúcsra. Itt már olyan magasán voltunk, hogy a felhők gomolyogtak körülöttünk.

Rengeteg majom volt, meg egy templom, ahová nem lehetett bemenni, mert ünnepi szertartást végeztek.

Mi két és fél óra alatt felértünk, de elfelejtettük megszámolni a lépcsőket... Lefelé sem volt sokkal könnyebb az út. Annyira elfáradtunk, hogy vacsorát sem ettünk, csak bezuhantunk az ágyba. Réka.

1 megjegyzés:

Zsu írta: Nyomon követem ám az eseményeket! Nagy ölelés a lépcsős hősöknek!

Július 31.

Ma elmentünk, hogy megnézzünk két vizipalotát a közelben. Nagyon kacskaringós út vezetett oda, a tengerparton, egészen a sziklák szélén. Jó sokat autóztunk, és útközben át kellett mennünk egy olyan hídon, amiből hiányzott egy csomó gerenda, és recsegett-ropogott a kocsi alatt. Nagyon ijesztő volt, de átértünk rajta.

Az ujungi palotában éppen egy hercegnek a temetési szertartása volt. Minket is megkínáltak süteménnyel, és innivalóval.

Körbe sétáltuk a palotát, ami egy hatalmas kert volt, sok épülettel, amikben koncertek voltak, meg más programok. Kiállítás is volt a herceg festményeiből.

A másik vizipalota nem volt olyan nagy, de sokkal több szökőkút, sárkány- és harcos szobor volt a kertben. Az egyik tóban olyan lapos kövek voltak, amik éppen kiálltak a vízből, azokon kellett lépkedni, az volt az út. A kövek között hatalmas aranyhalak úszkáltak a lábaink mellett.

Ahogy kifelé mentünk a palotából, az ajtóban állt egy bácsi, a nyakában egy óriáskígyóval. Ez is egy szuper nap volt! Réka.

2 megjegyzés:

Barbi írta: Szevasztok vagányok! Már alig várom a következő beszámolót, hogy elmerüljek veletek egy másik életben.

Szem írta: Ti aztán alaposan kiélvezitek ezt az utat!

Augusztus 1. 2. 3.

Jól bereggeliztünk utoljára Amedbe, és elindultunk a következő szállásunkra, Lovinába, ahol delfinekkal lehet úszni.

Az út hosszú volt, tele templomokkal, rizsföldekkel, tengerparttal. Útközben megálltunk egy vízesésénél, ahol nagy ünnepet tartottak a helyiek egy templom előtt. Zenekarral, sült malacokkal, és sok imádsággal. Lovinában vásároltunk ezt-azt, aztán megkerestük a szállásunkat, megvacsiztunk és lefeküdtünk.

Hajnalban kiderült, hogy a szállodánk mellett van egy mecset, aminek a kupoláján hatalmas hangszórók vannak, már hajnalban imádkoznak, és kiabálnak, hogy Allah Akbar. Ennek nem nagyon örültünk.

Nagyon nehezen találtuk meg a delfines szállodát, de amikor végre meglett, akkor sem mehettünk a delfines medencéhez, megnézni. Egy erkélyről nézhettük csak meg, jó magasról, alig láttunk belőle valamit. A delfinek nagyon rosszul néztek ki, a medence kicsi volt, az emberek mentőmellényben lebegtek a vízben, és az oktató a mellényüknél fogva vonszolta őket a delfinek felé. Olyan szomorú volt ez az egész, hogy inkább kihagytuk.

Megnéztünk egy újabb buddhista templomot, aztán elmentünk Bajnarba, egy közeli termálfürdőbe. A forró vizes medencék a hegyoldalon voltak. Fürödtünk egyet, aztán megnéztünk még egy közeli vízesést, ami Bali legmagasabb vízesése.

Másnap reggel egy csónakkal kimentünk a tengerre delfineket nézni. A víz nyugodt volt, nem kellett sokat hajózni, amíg az elsőket megláttuk. Úszkáltak a felszínen, néhányat ugrottak is, egészen közel jöttek a csónakunkhoz. Jó volt. Láttunk repülőhalat is, meg világító planktonokat, medúzákat.

Aztán tovább indultunk Ubudba. Az út nagyon kanyargós volt, felkanyarogtunk egy hegyre, aztán meg lekanyarogtunk róla. Örültünk, amikor végre megérkeztünk. Itt egy házat béreltünk, a háziak halat sütöttek a megérkezésünk örömeire. Zoli.

3 megjegyzés:

Szem írta: Nem semmi nyaralásotok van!

Juszuf írta: A sok programba még nem fáradtatok bele?

Barbi írta: Kár, hogy nem lehet egy webkamerán nézni benneteket.

Augusztus 4. 5.

Felfedeztük a várost. Bementünk a központba, ahol rengeteg bolt van, és rengeteg ember. Minden kirakatban láttunk valami nagyon érdekeset, ami miatt be kellett menni a boltba. Amikor már minden boltban voltunk, még akartunk sétálni egy kicsit, egy botanikus kertet kerestünk, de alaposan eltévedtünk.

Mentünk, mentünk egy úton, ahol gyalog senki sem járt rajtunk kívül, az autósok meg a robogósok nagyon néztek is minket.

Aztán egyszer csak elértük az „UBUD” táblát, és jobbnak láttuk visszafordulni. Felmentünk egy lépcsőn, hogy ne ugyanazon az úton menjünk visszafelé is. Itt már olyan helyen jártunk, ahol csak helyiek voltak, és nagyon keskeny utcák.

Egy helyen sok festmény volt kirakva, aztán itt is kiértünk a városból, már a rizsföldek mellett kutyaoltunk, az autósok néztek is bennünket rendesen.

Végere találtunk egy boltot, ahol egy lány útbaigazított bennünket, de még rengeteget gyalogoltunk, amire végre hazaértünk. Közben cipeltük a holmikat, amiket vettünk a központban, a végén még egy fa maszkot is vettünk, ami elűzi a rossz szellemeket. Amikor hazaértünk becsobbantunk a medencébe. Óriási séta volt.

Másnap reggel elmentünk megnézni a majomerdőt. Rengeteg majmot láttunk, egészen odajöttek hozzánk. Mivel nem volt nálunk kaja, és semmi lógó dolog, ami tetszik nekik, így biztonságban voltunk, mert csak az kell nekik, és azt el is veszik, hiába hadakozik valaki velük, csak megsérül. Hagyni kell, hogy vigyék, ami kell nekik. Az egyik megfogta a szoknyámat, én meg egy nagyot sikítottam, erre megijedt, és elszaladt.

Ahol ebédeltünk egy olyan óriási varangyot láttunk, mint amik a mesékben vannak. Zoli ugratott, hogy csókoljam meg, mert ezekből lesznek a királyfiak, de ki a fene akar egy huzatos kastélyban éldegélni, és a királyfit várni haza a csatából.

Délután béreltünk végre egy autót, és újabb templomokat néztünk meg.

Minden templomnál rengeteg árus volt, fából, kókuszából, csontból készült faragásokat árultak.

Jártunk a forrástemplomnál is, ahol a helyiek megfürdenek a forrásban, ez a szertartásuk része. Amikor kifelé mentünk, láttunk egy autót, aminek fel volt díszítve a motorház fedele, minden ajtaja nyitva volt, felajánlások, és füstölők voltak benne, és rajta mindenhol. A kocsi elé rengeteg étel volt letéve, és egy pap imádkozott egy családdal. Új autó volt, és éppen megáldották. Hallottuk, hogy van járművek napja, és akkor minden járművet így ünnepelnek. Ők nem veszik természetesnek, hogy nem kell gyalogolniuk, hanem járműveken közlekedhetnek. Hálát adnak érte az isteneknek.

Ma végre megtaláltuk a botanikus kertet is. Nagyon szép orchideákat láttunk, nagy pálmákat, húsevő növényeket, és egy útvesztő volt a közepén, mintha nem tévedtünk volna még el eleget! Réka.

1 megjegyzés:

Szem írta: Jók a képek, jók a beszámolók! Csak irigykedek, hogy mennyi élményben van részetek.

Augusztus 6.

Ma egy fűszerkertben voltunk, ahol mindenféle fűszerfák, kávé- és kakaófa meg gyümölcsfák vannak. A gyümölcsöket mind megkóstoltuk, meg vettünk is belőle. A kakaót is megkóstoltuk, mert amióta itt vagyunk, azóta nem ittunk kakaót. Nagyon finom volt.

Láttunk egy ketrecben egy mongúzféle állatot, ami megeszi a kávészemeket, és amikor kikakilta abból egy nagyon-nagyon drága kávé készítenek. Hát, ízlés dolga. Én nem innám meg.

Aztán megnéztünk egy iszapbirkózást. Szerintem rémes volt, de Zolinak tetszett.

Este olyan étteremben vacsoráztunk, ahol egy tánccsoport lépett fel. Egy komplett történetet táncoltak el, egy elrabolt királylányról, akit kiszabadít a rossz szellemek fogságából egy fehér majom, de a kismajmok elrabolják tőle, ő meg visszaszerzi. Aztán egy herceg megküzd a lányért a fehér majommal, persze a herceg győz.

Mindenhová égő fáklyák voltak leszúrva, és azok között táncoltak, gyönyörű maszkokban és jelmezekben. Csúcs szuper volt! Réka.

2 megjegyzés:

Barbi írta: Jó lehet ennyire elszakadni a bejáratott komforttól, amit az életének nevez az ember.

Szem írta: Kedvet kaptam ehhez az úthoz. Légyszi írjátok meg, hogy mibe kerültek a repülő jegyek, a szállások, az autóbérlések, mennyit költöttetek kb. a három hét alatt. Az emil címem: szem(@)freemail.hu Előre is köszi. Jó lenne, ha személyesen is tudnánk találkozni, megbeszélni pár dolgot.

Augusztus 7.

Még két napunk van Balin. Itt úgy elrepül három hét, mint egy pillanat. Ma átjöttünk Seminyakba, az óceán partra. Leginkább kinn vagyunk a parton, fürdünk, pihenünk.

Azért még megnéztünk egy templomot, ami egy sziklára épült, és ha dagály van, akkor körülveszi a víz, és nem lehet bemenni. Mi apálykor voltunk ott. Közeli meg tudtuk nézni, de így sem mehettünk be, csak a helyiek, akik szertartást végezni jöttek ünneplőben, és felajánlásokat hoztak. Réka.

1 megjegyzés:

Zsu írta: Hát ezzzz extra nagyon coool! Köszönjük a részletes beszámolót. Egy élmény volt még olvasni is.

Augusztus 8.

Ma elbúcsúztunk az óceántól. Béreltünk egy szörf deszkát, hogy azt is kipróbáljuk. Persze többet voltunk a vízben, mint a deszkán, de nagyon élveztük.

A parton lezuhanyoztunk, és felöltöztünk, már indultunk is a repülőtérré. I love Bali!!! Ide még visszatérünk!

Vár ránk egy öt órás, egy három órás, és egy tíz órás repülés. Aztán otthon leszünk. Nagyon furcsa lesz. Nem is szeretek rágondolni, hogy mindjárt dolgozni megyünk! Ajjaj! Búcsúzunk. Köszönjük, hogy velünk tartottatok. Réka. Zoli.

Bali- ezúttal itthon. **Augusztus 29.**

Ma bejött az üzletünkbe egy nagyon szimpatikus srác. Mindjárt bemutatkozott, hogy ő Szem, aki annyi megjegyzést írt a bali blogunkhoz.

Megköszönte, hogy részletesen megírtuk neki, e-mailben, hogy mi mennyibe került az utazásunkhoz, és adtunk neki lehetőséget a személyes találkozásra.

Jól elbeszélgettünk, megmutattuk neki azokat a fotókat is, amiket nem tettünk fel a beszámolónkhoz. Nagyon klassz volt, annyit beszéltünk neki Baliról, hogy szinte újra ott éreztük magunkat. Ő meg szorgalmasan jegyzetelt mindent.

Aztán megnézte az üzletünket, kérdezte, hogy megy a bolt. Mondtuk neki, hogy elég jól. Kérdezte a srác, hogy nehéz kitermelni egy ilyen utazás árát a bolt bevételeiből? Mondtuk, hogy hát kell egy kicsit ügyeskedni, de megoldjuk.

Erre megmondta a rendes nevét. Szemes Istvánnak hívták, és elővette az adóellenőr igazolványát, meg a táskájából a minimálbéres adóbevallásainkat. Közölte, hogy ő adóellenőrként látogatott meg minket...

Azt hiszem még most fog igazán sokba kerülni a bali nyaralásunk. Vigyázat a blogokkal! Réka.

A történet 2010-ben játszódik.

Retro

Négyen voltak, három férfi és egy nő.

A férfiak jól szabott, sötét Armani öltönyeikben mind harminc és negyven év közöttiek voltak. Magasak, vékonyak, hófehér ingük ragyogott.

A nő a harmincas évei elején járt, ő is magas és vékony. Kosztümje a férfiak öltönyének unokahúga, fehér blúza a férfiak ingének kerekített nyakú változata. Épp csak nyakkendőt nem viselt.

Most jöttek átvenni a gyárat.

Mind fiatalabbak nála, aki a privatizáláskor egyenesen az egyetemről jött ide ügyvezetőnek.

Még sohasem látta őket. Az előző hollandiai tulajdonosok tárgyaltak velük az eladásról. Vagy láthatlanban vették meg a gyárat, vagy a műhelyekben mindenütt jelenlevő kamerákon keresztül néztek csak körül.

Az ügyvezető máris izzadt. Még éppen időben ért le az udvarra, most szálltak ki a taxiból. Amíg feléjük lépkedett, régen tanult német szavakat igyekezett előbányászni a feledés homályából.

A hollandok mindig angolul tárgyaltak. Mivel nekik sem volt az anyanyelvük, nem beszéltek túl gyorsan, és nem használtak bonyolult körmondatokat.

Hál istennek végre elállt a két napja megállás nélkül szitáló eső. Nem kellett azon gondolkodnia, mi a nevetségesebb: eláztatni magát az esőben, vagy esernyő védelmébe húzódni a csepergés elől.

A sáros udvar még a szokásosnál is rosszabbul festett így februárban.

- Guten Tag – mondta amikor odaért.

Jó ég, melyik férfinak nyújtson előbb kezét?

Fogalma sem volt ki kicsoda. A nőre nézett, hátha kezét nyújt, és bemutatja a férfiakat. A nő szeme azonban az ázott udvart pásztázta, a gyárépületeket a távolban, és az iroda épületet. Nem nézett rá. Kínos szituációkban gyakran segített neki a megérzése, most is arra hagyatkozott. Nem nyújtott kezét senkinek. Meghajolt és azt mondta:

- Mein Name ist László Takács...General Manager....sorry...ich sprechen nicht Deutsch....

A férfiak kifürkészhetetlen arccal néztek rá. A legidősebbnek látszó ezüst keretes szemüveget viselő férfi angolul válaszolt:

- Nincsen semmi probléma, beszéljünk akkor angolul. Én Werner Wolf vagyok a gyártási igazgató, a hölgy Lotte Schulcz a közép európai HR igazgató, az urak: Johann Fleischer közép-európai regionális igazgató, és Josef Selcher konzernigazgató. Azzal sorban rámutatott a tőle jobbról és balról álló két férfira.

Most már tudta kinek kell először kezét nyújtania, a protokoll szerinti sorrendben.

- Angenehm... - kaparta elő az utolsó eszébe jutó német szót.

- Szeretnénk végig menni előbb a műhelyeken, majd az irodákat is meg szeretnénk nézni - fordult hozzá a közép-európai regionális igazgató.

- Igen, természetesen, jöjjenek utánam – mondta angolul, és elindult a műhelyek irányába.

- Mutatom az utat.

Szótlanul követték végig a lucskos udvar nagy pocsolói között az első műhelyig.

Széthúzta a hatalmas tolóajtót, és megcsapta őket a forró gumi szaga.

A présgépeknél dolgozó szürke arcú emberek unottan nézték őket. Szedett-vedett ruhájuk izzadtan és piszkosan tapadt rájuk a meleg műhelyben. Sziszegtek a gépek, a forró gumi szaga egyre áthatóbb lett. A fekete földön kábelek tekergőztek géptől gépig. A munkások közül senki nem köszönt, senki sem szólt hozzájuk. Úgy tettek, mintha ott sem lennének. Az asszonyok némelyike még az előírt kendőt sem viselte.

Amikor kimentek a műhelyből már nem hallották, hogy az egyik munkás túl kiabálva a gépek zaját azt mondja:

- Tisztára úgy mutogatnak bennünket, mintha az állatkertben lennénk.

Egy asszony ráfelelt:

- Csak nem dobálnak pereceket, sajnos!

Egy villanásnyi időre mindenki elmosolyodott.

A második műhelyben a munkapadok mellett állók közül az egyik asszony rászólt:

- Vigyázzon igazgató úr, bepiszkolódik a szép öltönye! - Máskor, ha nagy ritkán lement valamelyik műhelybe, levette a zakóját, és felvett egy kék köpenyt, amit valamelyik elődje hagyott az igazgatói iroda szekrényében.

Jól megnézte magának az asszonyt. Ötven év körüli volt. Ezek minden hétfőn kimosva, kivasalva hozzák a saját munkaköpenyüket. Mindig van kendő a fejükön. Sohasem késnek el. Sohasem jelentenek beteget.

Mégsem szeretett velük dolgozni. Képesek voltak egyenrangúnak tekinteni bárkit, még őt is! Véleményük volt, és nem tartották meg maguknak. Képesek voltak javaslatokat tenni... Hiába, látszik rajtuk, hogy a szocializmusban nőttek fel, és kezdtek el dolgozni.

Jobban szerette a pirszinges lányokat, a vadító színűre festett hajukkal, a tetoválásaikkal, az állandó rágózásukkal, a diszkóba való ruháikban. Nekik mindegy volt minden. Ha nem piszkálták őket, nem szóltak bele semmibe, nem érdekelte őket semmi. Átmeneti megoldásnak tartották az üzemet, még akkor is, ha már évek óta dolgoztak itt.

- Mit mond a munkásnő? – érdeklődött Lotte Schulcz.

- Félti a ruhánkat – mondta el a fél igazságot. Nem mert mást mondani, hátha valamelyikük tud magyarul...

- Miért égnek a villanyok? – kérdezte a gyártási igazgató.

Felnézett az üzemcsarnok tetejére, az évtizedes kosztól megfeketedett ablakok sorára.

- Borús az idő – maradt megint a fél igazságnál.

- Tisztítsák meg az ablakokat! – hangzott el az első utasítás a gyártási igazgató szájából.

Te jó ég! Ki és hogyan mászna fel oda megtisztítani? És mennyiért? És mi lenne a végeredménye? – gondolta bosszúsan. Hangosan azonban azt mondta:

- Igen, természetesen.

Végig járták a műhelyeket, és az irodaépület felé vették az útjukat.

Nem kérdeztek tőle semmit, sem a gyártásról, sem a megrendelésekről, sem a létszámról. Vagy mindent tudnak, vagy nem érdekli őket.

Lehet, hogy azért vették csak meg a gyárat, hogy bezárják?

Az irodaépület előcsarnokában megállt a konszernigazgató és ránézett:

- A termelést átszervezzük. Kijelölünk egy német kollegát, aki segít magának az átállásban. Új gépsorok érkeznek a jövő hónapban a spanyolországi gyárunkból. Azokon kell

folytatniuk a termelést. Ehhez a projekthez teljesen más munkaszervezést kell bevezetnünk, ez érinteni fogja a létszámot is. – A szemüvegén megcsillant a neon fénye, ahogy megfordult, és választ sem várva felfelé indult a lépcsőn.

Ezeket a gépeket, amiken most folyik a termelés, az előző holland tulajdonosok hozatták Argentínából. Nullára írt, leselejtezett gépek voltak.

Mibe kerülhetett az ideszállításuk! Mibe került, mire valamennyire is használható állapotba hozatták őket! Mennyi géphiba volt! Mennyi pocskéba ment feldolgozandó anyag! A termelékenységük meg annyi sem volt, mint a kidobott lengyel gépeké. Most meg ugyanezt kezdik előlről valami nullára írt, leselejtezett spanyolországi gépsorral.

Aprót sóhajtott, hogy ne vegyék észre. Úgy sincs beleszólása.

Közben felértek az első emeletre.

Benyitottak az első irodába, a könyvelésre. Az ablakon nejlon függöny, világos drapp szőttes a két oldalon sötétítő függönyként. Tiszta volt, mert Ilike, a könyvelés üdvöskéje hazavitte és kimosta. Az ablakban otthonról hozott, vagy névnapra egymástól kapott virágok. Fokföldi ibolyák, ciklámenek, még egy kis leander is.

Az íróasztalok a 70-es évekből maradtak itt. Szélesek voltak, beépített fiókokkal, lábtartóval.

Csúnya felületüket eltakarták a rajtuk levő iratok. A falon a képek is egy idősek voltak az íróasztalokkal. Csendéletek, bekeretezve. Olcsó nyomatok, vékony barna keretekben. Parketta volt az irodában. A sok felmosástól foltos, a sok lábtól kikopott. Valaha világosra lakkozták, de mára már megbarnult, itt-ott megfeketedett.

Némi tétovázás után odakinn kisütött a délutáni nap és halvány fénye jótékonyan bevilágította az ütött-kopott

irodát. Kicsit felizzottak a színek, felragyogtak a virágok az ablakokban, a fehér papírok az asztalokon.

Az új tulajdonosok emberei mind a négyen hitetlenkedve járatták a szemüket. Szinte földbe gyökerezett a lábuk, kicsit elnyílt a szájuk. A konszern igazgató arcán két piros folt kezdett el terjedni.

A bent ülők köszönésére ügyet sem vetve, hátralépett, és szinte futva sietett a következő ajtóhoz.

A pénzügyre nyitott be.

Megállt a küszöbön, és türelmetlenül intett a másik háromnak, hogy kövessék. Mindnyájan utána mentek, és itt is ugyanaz a látvány fogadta őket.

Ugyanazok a függönyök, koszosabb változatban, ugyanazok az íróasztalok, csak a képek voltak kicsit mások. Itt tájképek nyomatai voltak ugyanolyan keretekben. A parketta is ugyanolyan volt, mint a könyvelésen.

A konszern igazgató hitetlenkedve megrázta a fejét és valamit mondott németül a többieknek. Mintha azt mondta volna, hogy „hallatlan” gondolta az ügyvezető, de nem volt egészen biztos benne.

Mit lehet tenni, sohasem jutott pénz a felújításra, a korszerűsítésre, még azt is nehéz volt kigazdálkodni, hogy a szükséges számítástechnikai fejlesztéseket meg tudják oldani.

Innentől az események felgyorsultak, minden irodába benéztek, nem szóltak semmit, nem kérdeztek semmit, de egyre idegesebbnek, és egyre ingerültebbnek látszottak.

Amikor futtában szemügyre vették már az összes irodát, a kezébe vette az irányítást:

- Kérem, fáradjanak az igazgatói irodába, és foglaljanak helyet.

Kinyitotta a harmadik emeleten az utolsó ajtót, és betessékelte őket a titkárságra, ahol morcosan megnézték mindent, majd bevonultak az ő irodájába.

Letelepedtek a régi kagyló fotelekbe, amiknek ütött – kopott zöld huzatát egy barna – fehér mintás elvékonyodott kartonhuzat fedte.

Nézegették az egész falat beborító üvegezett könyvszekrényt, a régi hatalmas, ezer fiókos íróasztalt, ami talán még az ötvenes évekből maradt itt. A kopott barna – fehér mintás szőnyeget, a parkettát, ami ugyanolyan állapotban volt, mint a többi irodában. A falon a képeket, amik itt is tájképek voltak, ugyanabban a keretben, ami a többi irodában is volt.

Kávét hozatott a titkárnőjével és ásványvizet, de a vendégei nem nyúltak semmihez. A másik három a konzernigazgatót nézte, tőle várták, hogy megszólaljon.

Josef Selcher még egyszer körül nézett, megköszönte a torkát és megszólalt:

- Tulajdonos váltásnál néha elszabadulnak a dolgok – állapította meg és várakozóan az ügyvezető igazgatóra nézett.

Az nem értett semmit. Tegnap közölték vele a hollandok, hogy eladták a céget egy német konzernnek. Ma már itt vannak az új tulajdonosok képviselői. Mi szabadult el? És mikor?

- Bocsánat, nem értem – volt kénytelen bevallani.

- Az irodák berendezésre gondol az igazgató úr! – segített összevont szemöldökkel Lotte Schulcz.

Ő azonban nem értett még mindig egy kukkot sem. Tanácstalanul széttárta a kezét.

- Mi van a berendezéssel?

- Mibe került ez nekünk, arra lennénk kíváncsiak! – szólalt meg Johann Fleischer.

Ezeknek mi bajuk? Még mindig kínosan tanácstalan volt, hogy hová akarnak kilyukadni...

- Mi mibe került önöknek? – úgy érezte, hogy valami olyasmiről kell számot adnia, amiről nem is tud.

Bárcsak itt lenne a gazdasági igazgató, ő meg tudná mondani, hogy mire hívtak le pénzt ma a bankból. Milyen átutalások mentek el ma... már éppen javasolni akarta, hogy hívják be a gazdasági igazgatót, amikor jéghideg hangon megszólalt Werner Wolf:

- Herr Takacs! Arra vagyunk mindnyájan kíváncsiak, hogy az egész irodaház összes irodájának – bele értve a maga irodáját is – berendezése a legújabb retro divat szerint, beleértve az antikolt parkettát, a retro függönyöket, a lakberendező igen magas tiszteletdíját, - hiszen mindezt ragyogó színvonalon, nagyon kevés idő alatt kellett megcsinálnia - mibe került a konszernünknek?! Nem beszélve az Ön retro ülőgarnitúrájáról, amin most ülünk!

Életében nem esett még ilyen nehezére, hogy ne nevéssen.

Igyekezett nagyokat lélegezni és szomorú dolgokra, például az állása rögtöni elvesztésére gondolni. Nem tudta hirtelen hogyan is mondja meg az igazságot.

- Nem, nem volt semmiféle kiadás az irodákra. – kezdte óvatosan.

Látta, hogy a konszern igazgató tiltakozóan felemeli a kezét. Gyorsan folytatta, mielőtt még kínosabbá válik a helyzet.

- Ezek a bútorok a hetvenes években kerültek ide, újonnan. Azóta nem volt pénz a modernizálásra, a lecserélésükre, és most újra divatba jöttek.

Végig nézett a fagyos arcokon és tudta, hogy nem hiszik el.

Nem tudják elképzelni sem, hogy harminc, negyven éve használják már ezeket a bútorokat, azóta, hogy ők éppen csak megszülettek. Nem tudják elképzelni, hogy azóta nem változott itt semmi. Hogy ez nem retro...

A történet 2009-ben játszódik.

Az arab alagút

Kaiane még egyszer végig kutatja a konyhát, és a kamrát, hátha talál még valami ennivalót a barátainak.

Amióta tart a háború, a boltok üresek, a jegyrendszer sem működik jól itt Gibraltáron, tegnap sem érkezett meg az élelmiszerszállító hajó. Lehet, hogy elfogták, vagy elsüllyesztették a németek.

Ha szerencséjük van, akkor csak elsodorta a hajót a tegnapi vihar, ami az Atlanti-óceán keleti részén tombolt, és pár nap múlva majd megérkezik. Ezt azonban ő már nem fogja megtudni, mert megkapta a behívóját, holnap reggel el kell hajóznia kiképzésre, Angliába.

Addig keresgél, amíg az asztalon heverő kis darab kenyérhez talál egy kővé száradt sajtdarabkát, néhány szem, csírázásnak indult krumplit, három picike almát, és egy szem poros gumicukrot. Kis gondolkozás után a vacsorájának szánt két darab kétszersültet is hozzáteszi. Belefér az egész egy papírzacskóba.

Amikor kiér a városból, nekivág a sziklának. Ismeri az utat, mint a tenyerét, olyan ügyesen mászik, hogy a kőszáli kecske elbújhat mellette. Nadrág van rajta, egy ócska pulóver, ahogy egyre feljebb kapaszkodik, a fényes feketén göndörödő rövid haját fújja a tengeri szél. A bozótos részhez érve elkiáltja magát:

- Harold! Joe! Herkules! Agatha! Dolly! Amy! Becky! Robin! Jill!

Először nem történik semmi, csak a sziklát csapdosó szél hangát hallja, aztán pár perc múlva megzörren a bozót, és a bokrokból néhány ráncos arc kandikál ki, amiket sűrű pofaszakáll övez.

- Helló! Mi van? Már meg sem ismertek? Ne haragudjatok, tegnap nem tudtam jönni...

Megzörgeti a papírzacskót, aminek a hangjára a bozótból előugró hét sovány, vöröses-barna bundájú berber makákó szinte megrohamozza. A lábát bökdösi, az egyik a hátára is felugrik, úgy próbálja elérni a zacskót.

Kaiane nevet, és a zacskó tartalmát kiszórja a lába elé, a földre. Aki kapja, marja! Ilyen kevés élelmet úgy sem lehet elosztani igazságosan közöttük. Azért minden apró kézbe jut valami étel. A lány nézi őket, ahogy esznek, de valami rossz érzés keríti a hatalmába. Eggyel kevesebben vannak! Alaposan szemügyre veszi a látszólag egyforma pofácskákat, és valóban... Robin hiányzik.

- Robin! Roobiin! – kiabálja hosszasan, hangosan, de nem jön elő a hiányzó majom.

Kaiane szomorúan sóhaj, leül egy nagyobbacska kőre, és gondterhelten nézi kis barátait. Amikor még kislányként mászott fel a sziklára hozzájuk megfigyelni őket, játszani velük, milyen sokan voltak. Most meg már csak heten vannak, vagy talán nyolcan, ha Robin is még megvan valahol.

Mi lesz velük, ha ő holnap elmegy Angliába?

Már így is olyan soványak, és olyan sokan elpusztultak közülük. Amióta nincsen elég ennivaló az embereknek sem, kevés a kenyér, a cukor, a hús, a gyümölcs, a majmok sem találnak táplálékot. Betegek, éhesek, egyre pusztulnak, a még megmaradtakat is az éhhalál fenyegeti.

Nem tudják, hogy holnaptól hiába várják őt... Talán jobb is... Valamit ki kellene találni... De mit?

A fiatalokat a félszigetről szinte mind behívták már katonának. A gyerekeket, és az időseket evakuálták Angliába. Alig néhány gibraltári maradt a városkában. No persze, leszámítva a katonákat... Azokból aztán van bőven!

A majmok megették a kevéske élelmet. Mind köré gyűlnek, a kis kezüket nyújtogatják felé, reménykednek benne, hogy még tartogat valamit a számukra. Herkules elveszi a papírzacskót, letép belőle egy nagydarabot, a szájába gyömöszöli, és megpróbálja megrágni. A kis Agatha a lány zsebét kutatja át, hátha talál benne még valami ehetőt.

- Sajnálom, kis barátaim nincsen több ennivalóm. Egy morzsa sem maradt otthon, mindent elhoztam nektek. Ennyi volt az egész...

Feláll a kőről, indul lefelé a szikláról. Egy darabig elkísérik a makákók, aztán ahogy lejjebb ér az ösvényen, leülnek egy sorban, és szomorúan bámulnak Kaiane után. A lány még egyszer visszanéz, int nekik, és könnyes szemmel a város felé veszi az útját.

Amikor leér, benéz a boltba, hátha megjött az élelmiszerszállító hajó, és beválthatja a jegyeit, de a polcok üresen tátongnak.

A boltos csak szótlanul megrázza a fejét, már berekedt reggel óta, annyian kérdezték, hogy mikor jön meg végre a hajó. A bolt előtt két katona támasztja a falat. Az egyik nagyhangon mesél valamit, a másik hangosan röhög a történeten. Amikor a lány kilép a boltból, éppen azt mondja a mesélő katona:

- Jól megjárta az a rohadt kis dög! Még ilyen mocskos tolvaj, szemét majmot! Nem kikapja a kezemből az utolsó falat kenyeremet? Azt sem tudom honnan ugrott a vállamra! Már pucolt is vele! Kapott egy kis ólmot is a lopott kenyeremhez! Beledurrantottam istenesen, elhiheted!

- Ó Robin! Szegény Robin! – szorult össze a lány torka. – Hát ezért nem volt ott a többiekkel...

Gyűlölettel néz a katonára, nagy barna szeme dacosan villan. – Meg fogod még bánni ezt! – gondolja, de fogalma sincs, mit tehetne. Otthon összepakolja azt a kevéske

holmit egy hátizsákba, amit holnap magával visz.

Ahogy búcsúzva körülnéz a házban, megakad a szeme a bácsikája munkásruháján, amiben halászni járt, amíg tavaly télen el nem vitte egy csúnya tüdőgyulladás. Egy terv kezd megfogalmazódni benne.

Leveszi a megviselt munkásruhát a kamrában a fogasról, és belebújik a piszkos, ócska kabátba, magára húzza – a rajtalévó tetejére – a foltozott, kosztól kemény nadrágot. A fejébe csapja a csurgóra állított karimájú viseltes kalapot, ami eltakarja a haját, és az arca nagy részét.

Belenéz a tükörbe. – Nem is rossz! Olyan vagyok, mint egy sovány férfi. Legalább így nem csak asszonyi fecsegésnek tartják majd! – gondolja magában, és csúfondáros grimaszt vág a tükörképének. A tűzhelyből egy kis kormot ken az állára, mintha kiserkenő borosta lenne. Mély hangon dörmögve, próbál beszélni, de nem találja túl meggyőzőnek. – No mindegy! Próba szerencse! Ennél rosszabb már úgysem lehet... Legfeljebb, ha lebukik, azt mondja, hogy csak viccelt – bátorítja magát.

A vigasztalan októberi délutánból lassan este lesz. Kaiane, a vállát meggörbítve, a lépteit megnyújtva, a hadi kikötő fölötti kocsmába megy. Háború ide, élelmiszerhiány oda, a kocsmá mindig tele van.

A többiektől távol, görnyedten leül egy homályos sarokba, és a szemébe húzott kalap alól figyeli a katonákat. Próbálja kiválasztani az emberét. Végül a szerencse a segítségére siet. Egy fiatal tüzér ül le az asztalához, látszik az új egyenruháján, hogy még zöldfűlű. Széles, kicsit cigányos kreol képén már az a boldog együgyűség honol, amiért a majdnem éhgyomorral elszopogatott pohárka rum a felelős.

A lány elhatározza magát, hogy nem szalasztja el az alkalmat. Lassan, halkan, a helyiek hanglejtésével, recsegősen, öregesen megszólal angolul:

- Tiszt úr kérem alássan! Adna a szegény halásznak egy kortyocskát abból a drága nedűből? Nem szokásom nekem a kódulás, de mán, ha úgyis hamarost elmennek innét, csak ihatnánk még egy pohárkával, ha nem sajnálja tőlem.

A fiatal tűzér csodálkozva ránéz:

- Aztán mit gondol Bátyám, hová mennénk mi innen?

Kainane jobbról, balra billenti a fejét, és szinte sűgva mondja:

- Megmondom én aztat a tiszt úrnak, ha meghív egy kis itókára!

A tűzér feláll az asztaltól, a lány elégedetten látja, hogy még derekasan áll a lábán, nem részeg annyira, hogy ne emlékezne holnap arra, amit mondani akar neki.

Hamarosan megjelenik egy pohárka rummal, amit Kaiane elé tesz az asztalra. A lány elégedetten szuszog, és úgy tesz, mintha beleinna a pohárba.

- Na halljuk öreg! Mit mond, mikor megyünk el mi innen?-várákozásteljesen néz rá a férfi az asztal fölött.

- Mán hamarost! Ez ollan biztos, mint az, hogy itt ülünk! – mondja Kaiane, és közelebb inti magához a tűzért. A kalapja széle, már szinte a férfi arcát súrolja.

- Van egy legenda! Még a régi időkű... Ha a berber makákók eltűnnek Gibraltárból, Britannia elveszti uralmát Gibraltár és a szoros felett! Mán alig van majom! Mind elmentek. Az alagúton, az arab alagúton... Amin idegyűttek annak idején Afrikából! Mer van ám egy titkos alagút a tenger alatt, ami innét egyenest átvezet a Jebel Musa hegybe, odaátra! Most meg visszamennek mind. Itt rossz világ gyűtt rájuk, hát elmennek Afrikába, azon az alagúton, az arab alagúton. Eltűnnek mind hamarost, osztán Gibraltár már nem lesz angol többet!

A fiatal tűzér rámered a lányra, aztán felugrik, és odamegy két másik katonához. Mire Kaiane felocsúdik, már azokat is odahúzza az asztalhoz, hogy hallgassák meg, mit mond ez az öreg halász.

Kénytelen, kelletlen újra el kell ismételnie a mondókáját most már három figyelő szempár előtt. Úgy dönt, hogy ennyi elég is lesz, el kell tűnnie, amíg lehet! Amikor felállnak, hogy újabb hallgatóságot hozzanak, a lány egy pillanat alatt kisurran a kocsmból.

Az utcán lekapja a kalapot a fejről, és futásnak ered. Mire odabenn keresni kezdik az öreg halászt, ő már a város másik végében jár. Reggel, amikor kihajózva Anglia felé, elbúcsúzik a szikla látványától, csak azt reméli, hogy ezután nem bántják a majmokat a katonák, és talán élelmet is adnak nekik.

Amikor befejeződött a háború, és Kaiane hazatért Gibraltárba, csak akkor tudta meg, hogy az általa elmesélt „legenda” olyan félelmet keltett a babonás angol katonákban, hogy valóban nem bántották többé a majmokat.

A sziget parancsnoka a katonák harci moráljának meggyengülésétől tartva, aggodalmas jelentést küldött a legendáról a Brit Honvédelmi Minisztériumnak, ahol ellátmányt utaltak ki a makákóknak, sőt egy titkos akció keretében újabb példányokat telepítettek be Afrikából Gibraltárba. Azt azonban még Kaiane sem sejtette, hogy mennyit keresték a katonák az öreg halászt, és az arab alagutat. Össze-vissza furkálták a gibraltári sziklát, olyan lett, mint egy lyukacsos sajt. Azóta több út van odabenn, mint odakinn. Találtak ugyan cseppkőbarlangot, katakombákat, földalatti mór erődítményt, csak az arab alagutat nem találták sehol.

A történet 1940-ben játszódik.

Úrutazás

A gyereknapi ajándék a két kicsinek, egy évben egyszer, látogatás volt a vidámparkba.

Klári férje nem rajongott az ötletért, mert nem szerette. Főleg felülni nem szeretett a játékokra. Azt még csak-csak elvállalta, hogy a három éves pici Pannival a kis vidámparkban legyenek, de a hat éves Zolikával Klári ment a nagy vidámparkba.

A hivatalos gyereknapi utáni hétre időzítették a látogatást, mert május utolsó vasárnapján annyian voltak, hogy lépni sem lehetett, mivel nem csak nekik jutott eszükbe ez az ötlet. Így a következő szombaton, egy szép verőfényes június eleji napon, vitték el a gyerekeket, akik már nagyon várták ezt a napot.

Zolika boldogan állt be Klárral a nagy vidámpark kapuja előtti, gyorsan haladó sorba és alig várta, hogy bejussanak a kapun.

- Először a hullámvasúthoz menjünk jó, anya? – Klári kezébe kapaszkodva ugrándozni kezdett a ropogós, sárga kavicsal felszórt úton.

Klári mosolygott, és megszorozta a lépteit a hullámvasút felé. Nyitáskor még nem voltak itt hosszú sorok, így hamar felülhettek. Aztán újra és újra felültek a hullámvasútra, amíg csak meg nem unta a fia. Utána sorra vették a többi kedvenc játékot: a dodzsemet, a szellemvasutat, a barlangvasutat, a mesecsónakot. Az elvárszolt kastélyban minden tükröt és minden trükköt jól megvizsgáltak. Zolika a működésükre volt a legkíváncsibb. Amikor kijöttek, már jócskán elmúlt dél. Letelepedtek egy padra, megették az otthonról hozott szendvicseiket, és egyezséget kötöttek: ha Klári kedvéért felülnek a régi körhintára, akkor a következő az óriáskerék lesz.

- De nem ülünk az angyalos kocsikba! Lóra ülünk, vagy a forgóba!- kötötte ki a kisfiú.

Szerencséjük volt, jutott nekik egy szépen faragott, vidám ábrázatú lovacska. Klári feltette a kisfiát a hátára, aztán ő is mögé ült a falovacskára, mert a kisfia még nem tudta a vastag, erős rugókon előre-hátra hajtani a lovat. Megindult körbe-körbe a száz éves, díszes alkotmány, és ők jól meglovagolták a kis lovacskát. Amikor megállt a körhinta, elindultak az óriáskerék felé. Azonban nem érték oda.

- Anya! Odanézz, egy úrhajó, egy igazi úrhajó! – vette észre az új játékot a kisfiú, és húzni kezdte a mamáját az úrhajó előtt kanyargó sor felé.

Klári megadóan beállt a sorba a gyerekekkel, aki csillogó szemekkel, kipirult arccal nézte a hatalmas monstrumot.

- Jaj, csak felférjünk mi is!- aggódott a gyerek.

- Felférünk, ne félj. – simogatta meg a kisfia arcocskáját, akinek az úrhajós álmai az óvodai jelmezbállal kezdődtek.

Tél végén, ahogy közeledett a farsang, Klári egyre többször kérdezte meg a kisfiát, hogy az idén milyen jelmezt készítsenek. Attól tartott, hogy kifutnak az időből.

A kiscsoportos kislányának, Panninak, már készen volt a jelmeze. Mindennap rá kellett adni, amikor hazaért az óvodából és boldogan rohángált benne egész este. Aztán fürdésnél mindig megbeszélték, hogy a jelmezét még titokban kell tartani az oviban, mert különben mindenki cumisüvegnek öltözik. Amikor Panni egy héttel a farsang előtt határozottan kijelentette, hogy ő cumisüveg akar lenni, az első percben Klárinak leesett az álla. Hogyan lehet egy háromévest cumisüveggé alakítani úgy, hogy ne legyen tetőtől talpig becsomagolva, mozogni is tudjon a jelmezében? Képes legyen benne játszani, szaladgálni, enni, inni... Aztán kitalálta. Fehér vastag kartonból készített egy akkora cumisüvegformát – cumi nélkül -, hogy Panni

kényelmesen tudjon tőle menni, ülni, a kezét használni, de azért betakarja a nyakától a szoknyája széléig. Ezt egy vastag fehér szalaggal a nyakába akasztotta. A cumit piros kartonból vágta ki, ami egy hajpántra erősítve a kislány homlokát díszítette. A legjobb az egészben Panni huncutul nevető, gömbölyű arcocskája volt a papír üveg és a papír cumi között!

A kislány, Zolika azonban már komoly nagycsoportos óvodás volt, aki már tavaly is Batman jelmezt viselt, és kiscsoportosként is lovagnak kellett öltöztetni őt jelmezbálra. Mindkettőt Klári készítette. A lovas jelmez egy vastag szürke fonalból, lazán kötött pulcsiból és sapkából állt, ezüstpapír karddal és sisakrostéllyal. A Batman jelmez egy sárga denevér szárnyakkal díszített, cakkos aljú bő fekete köpenyből és fekete filc maszkból állt. Ezzel Klári sokat dolgozott, amíg „igazán” olyan lett, mint a filmbeli Batmané.

Ahogy az idén elkezdtek fogyni a napok a jelmezbálig, Klári egyre több javaslattal állt elő. De sem a kalóz, sem a varázsló, sem a királyfi nem tetszett a kislánynak. Már csak két nap volt hátra, amikor Zolika eldöntötte, hogy az idén úrhajós lesz. Körülnéztek a játékaik között, hogy mit lehetne hasznosítani belőlük a jelmezhez. A sisakot hamar kitalálták. A biciklis bukósisakját bevonták vastag, fényes alufóliával.

A hátára erősített oxigénpalack egy ugyanígy bevont henger alakú dobozból és a bűvárfelszereléshez tartozó lélegző pipájából lett. A ruhán volt egy kis vita, mert Zolika a szürkeshajszínű téli kezeslábasában akart lenni, de Klári tudta, hogy abban megfőne a meleg szobában játék közben. Így rábeszélte egy szürke harisnyanadrágra és egy vékony sötétkék kardigánra, amit fordítva adott rá, hogy ne látsszon az elején a zipzár, a hátán meg úgyis eltakarta az „oxigénpalack”. A jelmeznek óriási sikere volt és Zolika azóta úrhajósnek készül.

- Becsukják az ajtót! Indulnak! – rázta meg izgatottan a gyerek a kezét.

Valóban, becsukódott az ajtó és a körülbelül tíz méter hosszú, ezüstszerű, fényes úrhajó orra emelkedni kezdett. Egy vastag rúd tolta egyre feljebb, és feljebb. Egy idő után az úrhajó abbahagyta az emelkedést, ferdén megállt és a földhöz rögzített félkör alakú tartópilléreken kicsit elfordult, előbb lassan jobbra, aztán vissza, majd lassan balra és újra vissza. Aztán előre-hátra csúszkált a tartópilléreken. A következő percekben az ide-oda forgás és az előre-hátra csúszkálás még néhányszor megismétlődött.

Zolika tátott szájjal, lélegzet visszafojtva, némán bámulta.

Aztán az úrhajó abbahagyta a forgolódást és a csúszkálást, az orrát emelő rúd lassan visszament a helyére, leengedve az úrhajót a kiinduló helyzetbe.

A kisfiú hatalmasat sóhajtott:

- Nem indultak el! Csak próbálták! – kiabált vidáman, mire a körülöttük álló felnőttek mosolyogni kezdtek.

Az úrhajó ajtaja kinyílt, de nem jött ki rajta senki.

A sorban állókat elkezdtek felengedni az úrhajóhoz vezető lépcsőn.

Zolika szinte hozzátapadt az előtte állóhoz, annyira igyekezett feljutni. Amikor fellépett a fából ácsolt lépcsőre, megszorította Klári kezét:

- Megyünk! Mi is megyünk! – lelkenedett hangosan.

Ahogy a lépcsők tetejére értek, az izgatott kisfiú szinte beugrott az úrhajó ajtaján. Aztán megállt, megakasztva azt a néhány embert, akiket még mögöttük felengedtek.

Az úrhajó belseje sokkal tágasabb volt, mint ahogyan azt kívülről el lehetett képzelni. Két oldalt kényelmes, magas támlájú, kipárnázott fémvázás székeken kettesével ültek az

utasok, mint a repülőgépeken. Zolika azonban még sohasem ült repülőgépen, neki új és meglepő volt a látvány.

- Gyere kisfiam, le kell ülni! – noszogatta Klári a fiát.

Már csak az első sorban volt néhány hely, a többi megtelt az előttük beszállókkal. Leültek egymás mellé a kényelmes, nagy székekbe.

- Milyen sokan megyünk! – csodálkozott Zolika.

- Jaj! Nincsen itt az oxigénpalackom! – kiáltott fel aggodalmasan, a többiek nagy derűtségére.

- Ne félj, nem kell oxigénpalack, van levegő az űrhajóban! – épp csak kimondta Klári, és már zárul is a helyére az ajtó. A fejük felett megszólalt egy hangszóró:

- Kérem, kapcsolják be a biztonsági öveket! Az űrhajó azonnal indul! A repülés ideje alatt tilos az ülésekről felállni, a biztonsági öveket kikapcsolni!

Klári bekattintotta a vastag övet, ami keresztben az üléshez fogta, aztán Zolikára nézett. A kisfia ügyen becsatolta a saját övét, és amikor elhalványodott a világítás, az ő keze után nyúlt és megfogta. Az űrhajó orra lassan emelkedni kezdett.

- Indulunk! – suttogta a gyerek.

Szemben velük kivilágosodott egy az egész falat betöltő képernyő, amin egyre távolodni látszott előbb a vidámpark, aztán a város, aztán a Föld, és a villódzó képek már az űrhajó körül levő fekete űrt és a fénylő csillagokat mutatták, ahogy elrepülnek mellettük.

Klári csak félszemmél nézte a képernyőt, Zolikát figyelte, ahogy kipirulva, fénylő arccal, ragyogó szemekkel nézi a látványt. Aztán ismét felharsant a hangszóró hangja a fejük felett:

- Meteorit raj közeleg! Az űrhajó kitérés manővereket hajt végre! Kérem, kapaszkodjanak erősen!

Azzal az űrhajó lassan kezdett oldalra fordulni, miközben a képernyőn egy vörös kódarab közeledett feléjük. Az utasok az űrhajó jobboldali falára kerültek a székeikkel együtt, és a kódarab az ellenkező oldalon eltűnt a képernyőről. De már jött is messziről a következő, még nagyobb meteor. Az űrhajó újra oldalra fordult velük, de most a másik irányba. Az utasok most az űrhajó baloldali falára csúsztak a székeikben. A meteor meg az ellenkező oldalon eltűnt a hatalmas képernyőn. A következő, a képernyőn feltűnő vörös kódarab még nagyobb volt, és már egészen közel volt. Zolika teljes erejéből szorította Klári kezét. A fejük felett újra megszólalt a hangszóró:

- A hármas számú meteort nem tudjuk kikerülni, kérem az űrhajósokat, robbantsák szét, mielőtt az űrhajó nekiütközik. A lézerfegyver gombja a székük bal oldali karfáján helyezkedik el.

A bal oldali karfákon világítani kezdett egy – addig láthatatlan – gomb.

Zolika a másik kezével, keresztben nyúlt oda és kezdte a gombot nyomogatni, közben egy pillanatra sem engedte el Klári zsibbadó kezét. A képernyőn vörös fények villogtak a kódarab körül, az űrhajó előre-hátra kezdett mozogni, alaposan megrázva őket, majd a képernyőn felrobbant a meteor. Az űrhajó visszafordult velük az oldaláról, ők pedig, suhantak előre az űrben. Aztán kezdődött minden előlről. Jöttek a meteorok jobbról, majd balról, az űrhajó kitért, aztán a szemből jövő meteort újra kilőtték.

A hangszóró ekkor azt mondta:

- Az űrhajó visszaérkezett az űrutazásról. Megkezdjük a leszállást, köszönjük, hogy megóvták a hajót a meteoroktól. Önök első osztályú asztronautaként térnek vissza a Földre.

Az úrhajó orra elkezdett ereszkedni. A képernyőn feltűnt előbb a Föld, majd a város, majd a vidámpark. Egy döccenéssel megállt az úrhajó, elsötétedett a képernyő, kigyúltak a fények és a beszálláshoz használt ajtóval ellentétes oldalon kinyílt egy másik ajtó.

Zolika úgy kapcsolta ki az övét, hogy még mindig nem engedte el Klári kezét, amit a másik kezével szorított.

Épp csak egy kicsit lazult a szorítása.

Lecsúszott a székről, végig nézett a felkászálódó embereken, aztán mindketten hunyorogva kiléptek az ajtón a napfényre.

Lementek a fából ácsolt lépcsőn. A kisfiú még mindig nem szólt egy szót sem. Az arcocskája piros volt, a szeme gyanúsan fénylett. Csendben elindultak az óriáskerék felé.

Egyszer csak megállt, visszanézett az úrhajóra. Nézte a beszálló embereket, a becsukódó ajtót, az úrhajót, amint felemeli az orrát, majd kisvártatva elfordul előbb jobbra, aztán balra, aztán előre-hátra csúszkál a félkör alakú tartópilléreken. Amikor az úrhajó orra ereszkedni kezdett, Zolika elfordult, és újra elindultak az óriáskerékhez.

Klári kezét még mindig nem engedte el. Az óriáskeréken is szokatlanul csendes volt. Nem kellett rászólni, mint máskor, hogy ne ugráljon fel, maradjon ülve. Az édesanyja mellé ült, kicsit hozzábújt, csak a nyakát nyújtogatta, amikor éppen látni lehetett az úrhajót.

Egyszer csak halkan megszólalt:

- Anya, megmondjuk apáéknak?
- Mit kisfiam? - kérdezte kíváncsian Klári.
- Hát azt, hogy nem repültünk igazán...

A történet 1982-ben játszódik.

Külföldi útját halassza el!

Joli rettenetesen rosszul aludt. Egész éjjel, ha el is szunnyadt időnként néhány percre, hamarosan felriadt, és éberén bámult bele a sötétségbe.

Hiába magyarázta magának, hogy hülyeség az egész, ő nem is hitt soha ezekben a horoszkópokban, amiket az újságokba irkálnak. Egyszerűen nem bírt szabadulni attól a mondattól, amit lefekvés előtt olvasott a kedvenc női magazinjában. Még amikor sikerült félig-meddig megnyugtatni saját magát, és egy kicsit elbóbiskolt, akkor is ez a mondat zümmögött egyfolytában a gondolataiban. „Külföldi útját halassza el!” „Külföldi útját halassza el!” „Külföldi útját halassza el!”

A bepakolt bőröndjeik ott sorakoztak a nappaliban, a reggeli indulásra készen.

Egész évben ezt a két hetet várta, amikor maga mögött hagyhatja a rabszolgázást a munkahelyén, és elmehet jó messzire. Olyan messzire, hogy eszébe se jusson a munkahelye, és ne is értse azt, hogy mit mondanak a tévében, mit írnak az újságokban, mit ismételgetnek unostalan a rádióban. A boldog tudatlanság állapotában vágyott eltölteni két hetet, miközben élvezi az utazás, a nyaralás minden percét.

Még tegnap, egész nap besózva készülődött, alig várta a két gyönyörű hetet, a finom, simogató tengert, a meleg sós levegőt, a görög ételeket, italokat, az élményeket, az egész utazást.

Most végre elérkezik a várva várt nap, reggel indulnak egy olcsó buszos nyaralásra Görögországba, Thassos szigetére, és akkor – szinte az utolsó pillanatban – pont ezt kellett olvasnia abban a buta horoszkópban.

Miközben nyitott szemmel bámulta a plafonon a homályba vesző csillárt, és alvó férje szuszogását hallgatta, hol dühös volt magára, hogy egészen megbolondult, mert egyáltalán foglalkoztatja ez a mondat – hol pedig azon gondolkodott, hogy ezt talán a sors kifürkészhetetlen akaratából kellett pont most elolvasnia.

Azon tépelődött, hogy mit kellene tennie?

A szabadságukat kivették, az utazást befizették, mindent bevásároltak az útra, összecsomagoltak, megrendelték reggelre a taxit, hogy lehetne ezt az egészet elhalasztani...

Nagy sokára a szomszéd kakasára is átragadhatott Joli álmatlansága, véget vetve a hosszú és csendes éjszakának elkezdett kukorékolni, úgy istenigazából. Felvevő utca hosszat minden alvót. Joli férje a fejére húzta a paplant, de hiába, a kis tollas terrorista rikácsolása elől a paplan sem nyújtott védelmet.

- Átkozott pörköltnek való! – mászott ki zsörtölődve az ágyból a férje. Megnézte az órát, és saját maga megnyugtatóra bejelentette, hogy úgyis mindjárt fel kellett volna kelniük.

- Legalább lesz időnk nyugodtan elkészülni, mire jön a taxi!- azzal kitapogatózott a szobából a hajnali szürkület első homályos fényeibenél.

Ahogy Joli felkelt az ágyból, felkapcsolta a kislámpát, és elkezdett beágyazni, hirtelen egészen biztos lett benne, hogy örülség lenne lemondani a nyaralásukat egy ostoba horoszkóp miatt.

Nem szólt az éjszakai aggodalmairól a férjének egy szót sem, amíg készülődtek, aztán a taxiban is csak egyszer jutott eszébe, amikor a sofőr csikorogva fékezett egy piros lámpa előtt. Igyekezett megfeledezni az egészről, és élvezni az utazás kalandját.

A pesterzsébeti bevásárló központ óriási parkolójában, ahol a busznak fel kellett vennie őket, rajtuk kívül nem várt senki. Joli igyekezett nyugalmat erőltetni magára, elővette az utazási irodától kapott papírokat, és meggyőződött róla, hogy a megfelelő napon, a megfelelő helyen vannak.

Amikor azonban már jócskán elmúlt az indulásként feltüntetett időpont, nem bírta tovább, felhívta az utazási irodát. Ott közölték vele, hogy a busz késheet, majd jön...

Jött is, körülbelül fél óra késéssel, de addigra neki százszor is eszébe jutott az a bizonyos mondat, ami miatt nem tudott aludni az elmúlt éjjel.

Amikor elhelyezkedtek a busz kényelmes ülésein, és visszavonhatatlanul elindultak a nyaralásukra, Joli megviselt idegei a busz csendes dorombolásától kisimulva, az álom karjaiba menekítették őt, az aggodalmait elől. Az álmatlan éjszaka után az út elejét végig aludta.

Már Szerbiában jártak, amikor a férje egy megjegyzésére, egy régebbi buszos útjukkal kapcsolatban, újra feltámadtak a szorongásai.

Akkor régen meghibásodott a busz, amivel utaztak. Ettől kezdve nyugtalanul figyelte a motor hangját, és rémképeket látott az elhagyatott macedón hegyek között éjjel lerobbanó buszról. A busz azonban egyenletesen falta a kilométereket, nem robbant le, sem Macedóniában, sem máshol.

Szerencsére olyan helyen ültek, ahonnan nem láthatta a forgalmat, amiben a gyakorlott és ügyes sofőrök vezettek, mert még képes lett volna azt figyelni, hogy milyen valódi, vagy elképzelt veszedelmes helyzetekbe kerültek a nagyvárosokban, amiken keresztül mentek, vagy az országutakon.

Így a görög politikai helyzet, és a sztrájkok miatt kezdett aggódni. Bár mielőtt lefoglalták az utat, az interneten tájékozódott arról, hogy ahová mennek, ott minden rendben

van. Járnak a kompok, várják őket a kikötőben, rendben van a szállásuk, működik a közlekedés a szigeten, és az üzletek, éttermek is.

A görögországi Keramotiban, amikor reggel leszálltak a buszról, balzsamos tengeri levegő, ragyogóan napfényes reggel fogadta őket.

Megették a tengerparton a reggelire csomagolt szendvicseiket, ittak egy frappét, és már szállhattak is fel a kompra, ami átvitte őket a szigetre.

A nyitott, piros komp az oldalán a thassos – ferries felirattal egészen újnak látszott, mégis ahogy felsétáltak a legfelső fedélzetére, Jolinak újra eszébe jutott az az átkozott mondat: „Külföldi útját halassza el!”. Ezzel együtt megrohanták a valaha híradókban látott összes súlyos kompbaleset rémképei.

A napsütötte, sima, türkiz színű tengervíz, amit a távolban indigókék mélység vált fel, a Keramoti mögötti, lassan távolodó, hegyek párába vesző sötét zöld vonulata, az útitársak jókedve, a kompot kísérő hatalmas sirály csapat rikoltásai, megnyugtatóan hatottak rá.

Pár perc múlva már ő is az elegánsan köröző szürke-fehér tollú sirályokat etette, akik akrobatikus ügyességgel kapkodták a levegőben röpködő keksz darabokat, sőt a feléjük nyújtott kezekből röptében kivették azokat. A vízbe eső darabkákra a fiatal sirályok vadásztak, akik még barna-fehér pöttyös gyerekruhájukat viselték.

A hat kilométert, ami Thassos szigetét elválasztja a szárazföldtől, hamar megtette a komp, és feltűnt a láthatáron a hegyek borította zöld sziget helyes, kicsi fővárosa, Limenas.

Az idő mesés volt, a hegyek szép tisztán látszottak, s a kék égen néhány bárányszerű lebegett felettük, a szebb fotók kedvéért.

A busz legördült a kompról és nekivágott a szelídgesztenye-, s platánfa ligetek, fenyvesek borította kerekded szigetnek.

Egy óra utazás után megérkeztek a szállásukra Skala Potamiába.

Joli aggódva figyelte a szállásokat, amint leszálltak sorban a velük utazók, a lefoglalt helyeiken. Azonban minden rendben volt, mindenkinek volt szállása.

Az általuk lefoglalt Fédra apartmannal sem volt semmi baj. Szófia, a háziasszony, egy tágas szobát nyitott ki nekik, tévével, légkondicionálóval, görög szállásoknál szokatlan, de nagyon hasznos redőnyökkel az ablakokon, az erkély ajtón. A kilátás mesés volt az erkélyről, a Golden Beach öbölre, és az öblöt körülvevő hegyekre nézett a szobájuk.

Jolinak két napig eszébe sem jutott az őt gyötrő mondat.

Felfedezték a települést, a kikötőt, a strandot. Sokat sétáltak a balzsamos levegőn, napoztak az aranyló homokos tengerparton, úszkáltak a kristálytisztá vízben, aminek alján a sárga homokban, fényes kis szemcsék – valószínűleg a régi aranybányák utolsó morzsái - verték vissza a napsugarakat. Ezért olyan volt, mintha zöld és arany fényben fürdenének.

A harmadik napon is éppen a tükörsima tengerben, a part felé úsztak, amikor Jolit megkísértette újra a félelmetes mondat. Dobogó szívvel figyelte az éttermek kéményeiből felszálló füst pászmákat, és gyanakodva vizsgálta az erdőket, hogy nem onnan erednek-e. A képzeletében a tengerparti település mögött kezdődő hegyek harsogóan zöld erdei kezdtek el lángolni, és néhány perc alatt felidézte magában a görög erdőtűzek rémségeit.

A parton aztán egy Mithos sörrel lehűtötte lángoló fantáziáját, és századszor is elátkozta magát, amiért nem tudja örökre kivenni azt a mondatot a fejéből.

Az ötödik napon szigettúrára indultak.

Felkapaszkodtak a hegyen a Panagia nevű hangulatos, régi faluba, ahol a labirintusszerű, szűk utcákat régen épült, kőpalával borított tetejű házak szegélyezik. Megnézték a kis bizánci templomot, a régen használt, de még ma is működő fából készült olajprést, és a szigeten eredő számos forrás egyikét, aminek a görögök természetesen csodatévő erőt tulajdonítanak, ha másért nem is, a turisták kedvéért. Ahogy a kékre festett ajtajú, ablakú, hófehér házak között sétáltak, a legnagyobb nyugalom közepén, Jolira megint rátört egy rémkép. „Külföldi utazását halassza el!” szolt a fejében a kis templom harangszava, és a földrengéstől romba dőlve látta a kis városkát, aminek házai évszázadok óta álltak békés nyugalomban a helyükön.

Később Alikiben az archeológiai parkban is erre gondolt az ókori városka megmaradt romjai között sétálva, a márványbányák helyén fodrozódó tengeröblöket nézve. Majd a Szent Mihályról elnevezett, máig működő női kolostorban is, amíg végül az eszébe jutott, amit az útikönyvben olvasott, hogy 365 óta nem pusztított földrengés a szigeten.

Mire körbejárták a sziget partvonalán levő 80 kilométernyi úton lévő településeket, és visszaértek a szállásukra, végre kiverte a fejéből a földrengéstől való félelmét.

Azért időnként még aggódva végig pásztázott a szeme a hegyoldalakon, de csak a turisták hiányában bezárt szállodákat, apartman házakat látta a zöldellő erdők között.

Aztán váratlanul három nap múlva újra megkísértette az átkozott mondat.

Éppen Limenas-ba mentek, Thassos fővárosába, amikor a busz ablakán kitekintve óriási márványtömböket látott szanaszét heverni. Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy nem földrengés szórta szét őket, hanem egy márványbánya mellett ment el az útjuk. A márványtömbök meg, jó görög

szokás szerint, csak úgy összevissza heverték.

Azonban Joli nyugalma már odalett. Mire megérkeztek Limenas-ba már mindenütt veszélyt sejtett. A helyes kis utcákban, ahol lépten-nyomon ókori romok váltották fel a csinos kertes házakat. A régi kikötőben, aminek világítótornyokkal kijelölt öblében csendesen ringtak a halászbárkák, motorcsónakok és kis vitorlások a napsütötte vízen, és közvetlenül a vízfelszín alatt kirajzolódott az antik kikötő mólójának vonala. A hegyoldalra felkapaszkodva, a városka ókori színházában. A város római kori agórájának romjai között. Maga sem tudta, hogy most mitől fél.

Cuniamitól? Tűztől? Vízről? Vulkánkitöréstől? Forradalmi megmozdulásoktól a csendes tengerparti sétányon? Közlekedési sztrájkától, húsz kilométerre a szállásuktól?

Végül a parti sétány egyik éttermében elfogyasztott kitűnő ebéd elmulasztotta a folytonos rossz érzését, hogy ezen a kellemes helyen - ami olyan, mintha egész Görögország itt lenne piciben, egyetlen városban összezsúfolva - mindjárt valami szörnyűség fog velük történni.

Azonban a nyaralásuk hátralévő idejében is újra és újra felbukkant, és végig vonult a gondolatain ez a rémisztő mondat. Mint egy sötét kígyó a rejtekéből, úgy kúszott be a gondolatai hálójába a „Külföldi útját halassza el!” jóslat.

Egy jó könyv olvasása közben felkapta a fejét, és veszélyek után szimatolt. Éjjel az ágyában hallgatózott, hogy nem hallja-e legördülő sziklák, vagy tűzropogás hangját. Amikor végig sétálták a férjével a négy kilométer hosszú Golden Beach öblöt a tengerparton - ahol lehetett a víz szélén haladva - a ragyogó napsütésben, a nyugodt tengert kémlelte, cápák után, ismeretlen mélytengeri ragadozók után kutatott.

Eljött a hazautazásuk napja.

A kompon is, és hazafelé a hosszú buszúton is minden rendben volt. Az egész nyaralásuk tökéletes volt. Az utazás, a szállás, az időjárás, a látnivalók, a programok, az útitársak. Jobbat kívánni sem lehetett volna!

Csak egy valami nem volt rendben, az ő ostobasága.

Nem sikerült kikapcsolódnia, mert mindenre árnyat vetett a vészjósló horoszkóp.

A visszaúton elhatározta, hogy otthon első dolga lesz lemondani az eddigi kedvenc magazinja előfizetését.

Amikor hazaértek, mégis első dolga volt fellapozni a magazinban az arra a hétre szóló horoszkópját.

„Figyeljen oda pénzügyeire, mert váratlanul egy nagyobb összegtől szabadíthatják meg, ha nem lesz kellően éber, és elővigyázatos!”- olvasta.

Ijedtében lezökkent a legközelebbi székre. Számba vette a katasztrofális pénzügyeit, elgondolkodott rajta, hogy milyen nagyobb összegtől tudnák megfosztani. Amikor rájött, hogy őt legfeljebb az üres pénztárcájától tudnák megszabadítani, nevetni kezdett.

Nevetett, nevetett, mint egy bolond, és úgy érezte, hogy a horoszkópok okozta minden aggodalma leválik róla, mintha egy légömb a sztratoszférába emelné...

A történet 2010-ben játszódik.

T. PANDUR JUDIT - A TROLLOK ETETÉSE TILOS!

T. PANDUR JUDIT - A TROLLOK ETETÉSE TILOS!